

ตะวัน ปกปัด พระยัพ ผู้ล่าเหล่า

守护 师兄

1

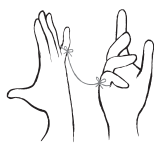
ปกดองจ๋าน

ปกดองจ๋าน

ฉางก๊อหล่งเยวี่ 长沟落月 ทัยบ
พริทหอม แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้ด้วยกัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

อุบัติเหตุตามหัตศจรรยาพิลึกพิกลสามารถบังเกิดขึ้นได้แต่ก็คงไม่บ่อยนัก อีกทั้งส่วนใหญ่เราก็คงไม่คิดว่ามันจะเกิดขึ้นกับตัวเราเอง โดยเฉพาะการทะเลาะลุมิตติ?

หนังสืออุณร้อนสดใหม่มาถึงมือกันแล้วนะคะ สำหรับผลงานของคุณฉางไกวลั่วเยวี่ และนักแปลคนเก่งคุณพริกหอม ในเรื่อง 'ข้าต้องปกป้องศิษย์ที่ผู้หล่อเหล่า' เล่มหนึ่ง โดยคราวนี้ทั้งสองจะพาเราไปรู้จักกับ 'เมิ่งถั่ง' ศิษย์หญิงของสำนักฝึกเขียนแห่งยอดเขาป้อวิ่นที่ใส่นักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมดากัน ที่พบว่าวิญญาณตัวเองทะเลาะลุมิตติมาอยู่ในร่างตัวประกอบหญิงที่ชั่วร้ายในนิยายเรื่อง 'ตำนานดาวเดือน' ที่นางอ่านเมื่อคืน ทว่าจุดจบสำคัญของตัวละครตัวนี้คือการตายด้วยน้ำมือตัวเอกฝ่ายชาย แน่หนอนว่านางไม่อยากตาย โชคดีที่เมิ่งถั่งคนนี้เป็นศิษย์น้องเพียงคนเดียวของ 'มู่หว่าฮุย' ผู้ที่มีฐานะสูงล้ำโดดเด่นเก่งกาจ และมีนิสัยโอบอ้อมอารี เป็นดั่งพระรองของเรื่อง หากแต่เพราะจุดพลิกผันในชีวิตของเขาเพียงเล็กน้อยกลับทำให้มีจุดจบที่ไม่น่าอนาถไม่ต่างกัน เพียงเพราะถูกเปิดเผยว่าชาติกำเนิดที่แท้จริงเป็นมาร ซึ่งนั่นถึงกับทำให้นางน้ำตาไหลเมื่ออ่านถึงตอนนั้นเลยทีเดียวนะ

เมิ่งถั่งจะทำอย่างไรดีละทีนี้ ขอเชิญทุกท่านมาร่วมติดตามและเป็นกำลังใจให้เมิ่งถั่งมีชีวิตรอดอย่างราบรื่นในการทะเลาะลุมิตติของนาง ด้วยการพลิกหน้ากระดาษถัดไปของ 'ข้าต้องปกป้องศิษย์ที่ผู้หล่อเหล่า' เล่มหนึ่ง ได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

เพียงแต่มียังไม่ทันแตะถูกมือของเมิ่งดังก็ถูกเมิ่งดังพลิกมือมาคว้าจับเอาไว้ อีกทั้งแรงยังมากอีกด้วย เขาบิดมืออยู่ครู่หนึ่งถึงกับบิดไม่หลุด กำลังจะออกแรงให้มากขึ้นก็ได้ยินเมิ่งดังเรียกศิษย์พี่ด้วยน้ำเสียงอ้อแอ้อออกมาคำหนึ่ง

"ศิษย์พี่ เห็นอยู่ว่าท่านเป็นคนดีคนหนึ่ง เพราะเหตุใดคนเหล่านั้นจึงต้องทำกับท่านเช่นนั้นด้วย แต่ศิษย์พี่ท่านไม่ต้องกลัว"

พูดถึงตรงนี้เมิ่งดังก็ตบหน้าอกตนเองอย่างอาจหาญ ไบหน้าหนักแน่น มั่นคงและมุ่งมั่นน่าเกรงขาม จะต้องปฏิบัติภารกิจให้ลุล่วง "มีข้าอยู่ ข้าจะปกป้องท่านเป็นอย่างดี ไม่ให้ผู้ใดมีโอกาสทำร้ายท่านได้"

แนะนำตัวละคร

* เม็งถั่ง

ศิษย์ของสำนักหมิงหว่าแห่งยอดเขาป้อวุ้น และเป็นศิษย์น้องของมู่หว่าฮุย มีนิสัยขี้อาย ไม่สูงส่งกับใคร มีจุดจบที่น่าเศร้า แต่หลังจากเม็งถั่งที่มาจากโลกปัจจุบัน ได้เข้ามาอยู่ในร่างก็มีนิสัยที่เปลี่ยนไป กลายเป็นไม่ยอมคน มุ่งมั่นจะช่วยศิษย์พี่ของตนจากอันตราย

* มู่หว่าฮุย

พระรองผู้หล่อเหลาในหนังสือนิยายเรื่อง 'ตำนานดาวเดือน' เป็นศิษย์พี่ของเม็งถั่งและเป็นศิษย์พี่ใหญ่ของสำนักหมิงหว่า เก่งกาจมากความสามารถ อีกทั้งยังสูงศักดิ์ แต่กลับมีชะตากรรมที่โหดร้าย

* อวุ้นซุเววี่

นางเอกในหนังสือนิยายเรื่อง 'ตำนานดาวเดือน' ที่พระเอกและพระรองรักใคร่ อ่อนหวาน งดงาม และบอบบาง เป็นบุตรสาวเจ้าเมืองชื่อเซียว แต่ปกปิดฐานะเข้ามาเป็นศิษย์ของสำนักหมิงหว่า

* หลิงซิงเหยา

พระเอกในหนังสือนิยายเรื่อง 'ตำนานดาวเดือน' หล่อเหลาหากแต่เย็นชา ไม่สนใจผู้ใดนอกจากอวุ้นซุเววี่ เป็นผู้ที่มีพรสวรรค์ในการบำเพ็ญเซียน ไม่ค่อยพอใจในตัวมู่หว่าฮุยเท่าใดนัก

* โจวอึ้งเสวี่

บุตรสาวเจ้าเมืองเหิงหยาง งดงาม เพียบพร้อม มีฝีมือการต่อสู้เล็กน้อย ในเนื้อหาเดิมเป็นตัวประกอบหญิงที่หลงรักหลิงซิงเหยาจนยอมทำทุกอย่างเพื่อให้เขามีความสุข

ลำดับชั้นพลังวัตร

ลำดับที่ 1 ชั้นสร้างฐาน

ลำดับที่ 2 ชั้นสร้างต้น : สร้างแกนลมปราณ หรือสร้างเม็ดพลัง
ทองคำที่จุดตันเถียน

ลำดับที่ 3 ชั้นจินตัน : เม็ดพลังทองคำ

ลำดับที่ 4 ชั้นหยวนอิง : ปราณก่อกำเนิด

ลำดับที่ 5 ชั้นฮว่าเสิน : ปราณกับจิตหลอมรวมเป็นหนึ่ง

ลำดับที่ 6 ชั้นเสียนชวี : คืบสู่ความว่างเปล่า

ลำดับที่ 7 ชั้นเหอถี้ : ดวงจิตหลอมรวมกับร่างกาย

ลำดับที่ 8 ชั้นต้าเจิง : คืบสู่มหายาน

7

เมิ่งถึงนั่งอยู่หน้ากระจกมานานมากแล้ว

ใบหน้ายังคงเป็นใบหน้าเดิมของเธอ ชื่อสกุลก็ยังคงเป็นชื่อสกุลเดิม แต่สถานะกลับไม่ใช่สถานะเดิมอีกต่อไป

ก่อนหน้านี้เธอยังเป็นเพียงนักศึกษาชั้นปีหนึ่งในมหาวิทยาลัยธรรมดาๆ คนหนึ่ง แต่แล้ววันนี้พอลืมตาขึ้นมา วิชาญาณก็ได้ทะลุมิติเข้ามาอยู่ในร่างตัวประกอบหญิง ในหนังสือนิยายแฟนตาซีเรื่อง 'ตำนานดาวเดือน' ที่เธออ่านเมื่อคืนเล่มนั้น

แม้จะเป็นตัวประกอบหญิงที่ชั่วร้าย จุดจบในตอนท้ายยังถูกตัวเอกฝ่ายชายแทงด้วยกระบี่เล่มหนึ่ง แต่เมิ่งถึงกลับรู้สึกว่านี่มันดีมาก เพราะตัวประกอบหญิงคนนี้เป็นศิษย์น้องเพียงคนเดียวของ 'มู่หว่าฮุย'

'มู่หว่าฮุย' คือพระรองในหนังสือนิยายเรื่อง 'ตำนานดาวเดือน' ช่วงแรกนั้นฐานะสูงศักดิ์ ทั้งเป็นศิษย์พี่ใหญ่ของสำนักหมิงหว่า และ

เป็นนายน้อยของเมืองเซียนเฮ้อ พุดถึงพรสวรรค์ยิ่งโดดเด่น เมื่อเริ่มฝึกพลังวัตรสิบวันบรรลุขั้นสร้างฐาน สามปีสร้างต้น เคยตัดท้องฟ้าและสายน้ำได้ในกระบี่เดียว เป็นบุคคลผู้โดดเด่นฝ่ายธรรมะ เป็นผู้ที่สวรรค์โปรดปรานอย่างแท้จริง

เพียงแต่ช่วงแรกเขาโดดเด่นมีหน้ามีตาสักเพียงใด ช่วงหลังเขาก็นำเวทนาถึงเพียงนั้น นิยายเขียนไปได้ครึ่งเรื่อง จู่ๆ ก็เปิดเผยออกมาว่าความจริงแล้วเขานั่นหาใช่บุตรชายของเจ้าเมืองเซียนเฮ้อ ฐานะที่แท้จริงของเขาก็คือบุตรชายของรัชทายาทคนก่อนแห่งเผ่ามาร อีกทั้งยังถูกบิดาผู้ให้กำเนิดฉนีกแค้นแค้นแห่งความมีดีที่เป็นสมบัติล้ำค่าของเผ่ามารไว้ในร่างกายเขา

เนื่องจากสถานะมารของมู่หวาสูย เพียงเวลาชั่วข้ามคืนอาจารย์ที่แต่ก่อนเคยรักใคร่และศิษย์ร่วมสำนักที่เคารพนับถือเขาต่างหันดาบหันกระบี่เข้าหาเขา และเนื่องจากในร่างกายของมู่หวาสูยมีสิ่งล้ำค่าของเผ่ามารฉนีกอยู่ จอมมารคนปัจจุบันจึงลงนามประกาศจับเขา ทว่าท้องฟ้ากว้างผืนแผ่นดินใหญ่ ในช่วงเวลาอันสั้น ธรรมะและมารทั้งสองฝ่ายถึงกับไม่มีที่ให้เขาได้ยืนอยู่

ในท้ายที่สุดมู่หวาสูยต้องจำใจเข้าเผ่ามาร ช่วงชิงตำแหน่งจอมมารเพียงแต่เขาเพิ่งอยู่อย่างสงบสุขได้ไม่ถึงครึ่งปี หกสำนักใหญ่ฝ่ายธรรมะก็ได้ยกกำลังมาล้อมปราบเผ่ามารเป็นการใหญ่

มู่หวาสูยไม่อาจตัดใจลงมือกับอาจารย์และศิษย์ร่วมสำนักในอดีต แต่ก็สนใจด้วยอาจารย์และศิษย์ร่วมสำนักกลับมุ่งมันจะเล่นงานเขาถึงตาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งนางเอกที่เขาคอยปกป้องคุ้มครองอินอ่อนผ่อนตามมาโดยตลอดก็เป็นไปด้วยเช่นกัน ด่าว่าเขาเป็นตัวประหลาด

ชั่วร้ายไม่ขาดปาก

เมื่อความคิดความหวังพังทลายลง ในพริบตาสุดท้ายมู่หว่าฮุยจึง
ไม่หลบหลีก ปล่อยให้กระบี่ในมือนางเอกแทงทะลุหัวใจของเขา
จนถึงตอนนี้เมิ่งถังยังจดจำได้อย่างขึ้นใจถึงคำบรรยายในหนังสือ
ที่เขียนถึงตอนมู่หว่าฮุยตาย

‘ในใจของเขาเต็มไปด้วยความสงบนิ่ง แม้แต่ตอนสบสายตาที่มอง
มาด้วยความตื่นตระหนกของอวิ๋นซูเอวี่เยี่ย มุมปากก็ยกขึ้นเป็นหยัก
เล็กน้อยเผยรอยยิ้มอบอุ่นมาให้

รอยยิ้มนี้ทำให้อวิ๋นซูเอวี่รู้สึกว่าคุณที่อยู่ตรงหน้ายังคงเป็นศิษย์พี่ใหญ่
ของสำนักหมิงหว่าในอดีตผู้นั้น ชูดขาวผมดำท่ามกลางแสงตะวันยาม
สายัณห์ เหลียวมองไปก็รู้สึกอบอุ่นชุ่มชื่นประดุจต้นไม้เขียวบนภูเขา

เพียงแต่พริบตาถัดมาไม่เชียวตอนนี้ก็ล้มลงเสียแล้ว

ขณะล้มลง มุมปากของเขายังคงมีรอยยิ้มแจ่มอยู่จางๆ มอง
ปุยมะฆาตท้องฟ้าสีครามเหนือศีรษะปราดหนึ่งพลันหวนนึกถึงปีนั้น
ตอนเขาเข้าสู่ชั้นจินตันและออกมาจากการกักตุน อากาศก็ดีเช่นเดียวกับ
วันนี้

เพียงแต่ตอนนั้นเขาจิตใจเร่าร้อนอีกเหิม ได้รับความเคารพเลื่อมใส
จากทุกคน ไหนเลยจะคาดคิดได้ถึงเรื่องต่างๆ ที่จะตามมาหลังจากนั้น

หวนนึกถึงชีวิตของตน มีต่างอันใดกับเรื่องขบขันเรื่องหนึ่ง มาบัดนี้
ยุติลงเช่นนี้ก็นับว่าไม่เลว พลันหัวเราะเสียงต่ำออกมาคำหนึ่ง มู่หว่าฮุย
หลับตาทั้งสองข้างลงช้าๆ

พริบตาถัดมาร่างที่สูงใหญ่ของเขาก็สลายกลายเป็นเถ้าธุลี ยาม

ลมภูเขาพัดมาก็ค่อยๆ ปลิวหายไปบนป่าเขาและสายน้ำ ไม่หลงเหลือ
แม้แต่หยดเดียว

ไม่มีมู่หว่าฮุยอยู่ในโลกใบนี้อีกแล้ว และทุกสิ่งในอดีตเกี่ยวกับคนผู้นี้
ก็เป็นเช่นเจ้าภูตผีที่ปลิวพรายเหล่านี้ หายไปอย่างไรร่องรอยทั้งหมด'

ตอนเมิ่งถึงอ่านมาถึงตรงนี้ก็ร้องไห้ออกมาอย่างหนัก แทบอยากจะ
พุ่งเข้าไปในหนังสือฆ่าทุกคนที่เคยทำร้ายมู่หว่าฮุยด้วยมือตนเองทันที
จะได้แก้แค้นแทนเขา

สวรรค์คงได้ยินเสียงกู่ร้องในใจของเธอ ดีเลย คราวนี้เธอทะลุมิติ
เข้ามาในหนังสือสมใจปรารถนาแล้ว

ช่วงตอนที่เธอทะลุมิติมาก็ไม่เลว ซาติกำเนิดที่แท้จริงของมู่หว่าฮุย
ยังไม่ได้ถูกเปิดเผยออกมา เวลานี้เขายังคงเป็นศิษย์พี่ใหญ่ผู้ปราดเปรื่อง
ยอดเยี่ยมของสำนักหมิงหว่า นายน้อยผู้สุขุมอ่อนโยนแห่งเมืองเซียนเฮ้อ

เมิ่งถึงตัดสินใจแล้ว ในเมื่อสวรรค์ให้เธอทะลุมิติเข้ามา เช่นนั้น
เธอก็จะต้องปกป้องมู่หว่าฮุยให้ดี จะไม่ปล่อยให้เขาต้องตกเคราะห์จน
น่าเวทนาเช่นในหนังสือนิยายอีก

สำหรับตอนจบของหนังสือนิยายเล่มนี้ เมิ่งถึงแสดงท่าทีว่าไม่กังวล
แม้แต่หยด

เธอก็ไม่ได้คิดจะชอบพระเอกของเรื่อง หรือจะฆ่านางเอกแล้ว
เข้าแทนที่เช่นเนื้อหาเดิม แล้วจะต้องกลัวอะไร สุดท้ายก็ต้องถูกพระเอก
ใช้กระบี่แทงอยู่ดี

อีกทั้งสุดท้ายแล้วใครจะเป็นฝ่ายแทงใครก็ยังไม่แน

เมื่อวางเป้าหมายในอนาคตไว้เรียบร้อยแล้ว เม็งถึงก็คิดจะไปพบ
มู่หว่าฮุยทันที

ตามความคืบหน้าของเนื้อเรื่องเดิม มู่หว่าฮุยน่าจะเดินทางกลับไป
เมืองเซียนเฮ้อตั้งแต่เดือนที่แล้ว และวันนี้เป็นวันที่เขาจะกลับมาสำนัก
หมิงหว่าพอดี

เพียงแต่เมื่อครู่เม็งถึงนั่งนานไปหน่อย ครั้นแล้วพอนางลุกขึ้นมายืน
ก็พบว่าสองขาของตนซาไปหมด ไม่มีความรู้สึกแม้แต่น้อย ไม่อาจขยับขา
ก้าวออกไปข้างหน้าได้แม้แต่ก้าวเดียว

จำต้องนั่งกลับลงไปบนเก้าอี้ใหม่อีกครั้ง คิดจะรอให้ขาทั้งสองข้าง
กลับมา มีความรู้สึกก่อนค่อยยืนขึ้นมาใหม่ แต่เพิ่งจะนั่งลงไปได้ไม่ทันไร
ก็ได้ยินเสียงคนร้องเรียกตน

"เม็งถึง!"

เสียงนั้นดังมาก และเรียกได้ว่ากราดกรี้ว อีกทั้งพร้อมๆ กับ
เสียงร้องเรียกก็มีเสียงดังปัง ประตูปไม้สองบานที่ปิดสนิทอยู่ถูกคนถีบ
เปิดจากด้านนอกทันที

เม็งถึงเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย หันหน้ามองไปก็เห็นหญิงคนหนึ่งกำลัง
เดินเร็วๆ เข้ามาในห้อง

หญิงคนนี้นำหน้ารูปเมล็ดแตง สวมชุดกระโปรงสีม่วงเข้ม เวลานี้
ยืนอยู่เบื้องหน้านาง ในดวงตาที่มองลงมาหานางเต็มไปด้วยแวววั่งเกี้ยว
และเหยียดหยาม

เม็งถึงทะลุมิติมาครั้งนี้ก็ได้รับความทรงจำจากเจ้าของร่างเดิมมาด้วย
ดังนั้นนางจึงรู้ว่าหญิงผู้นี้มีชื่อว่าหลิวหลิงอวีน เป็นศิษย์ของผู้นำสังกัด
ยอดเขาชิงหงเช่นเดียวกับอวีนซูเยวี่ที่เป็นนางเอก

ขณะเดียวกันตามเนื้อหาเดิมในหนังสือนิยาย นักเขียนได้สร้างให้นางเอกเป็นคนที่ม่แต่คนรักใคร่ หลิวหลังอวีนผู้นี้ขาดก็แค่ไม่ได้เห็นอวีนชู่เยวียเป็นบุตรสาวของตนและรับมาเลี้ยงดูก็เท่านั้น

แต่ขณะเดียวกันในเนื้อหาเดิมของหนังสือนิยาย ท่าทีของหลิวหลังอวีนที่มีต่อเจ้าของร่างเดิมของเมิ่งถึงก็เลวร้ายยิ่ง คิดดูแล้วที่หลิวหลังอวีนมาหานางในเวลานี้ต้องไม่ใช่เรื่องดีอะไรแน่

ไม่ผิดจากที่คิด พริบตาถัดมาก็เห็นปลายคางของหลิวหลังอวีนเซิดขึ้นเล็กน้อย สายตาที่มองนางเต็มไปด้วยความหยามเหยียด

"เมิ่งถึง เจ้าช่างหน้าไม่อายุ! เจ้าเป็นสตรีผู้หนึ่ง แอบชอบศิษย์น้องหลังก็แล้วไปเถิด แต่ถึงกับไรร้างอายุวังไปสารถาพความในใจกับเขา หรือเจ้าเข้าใจว่าด้วยรูปร่างหน้าตาเช่นนี้ของเจ้า ศิษย์น้องหลังจะต้องชอบเจ้าแน่นอน ก็ไม่ไปรอยฉีส่งดูสารรูปตัวเอง* ว่าคู่ควรจะแย่งชิงบุรุษกับศิษย์น้องอวีนของข้าหรือไม่!"

เมิ่งถึงไม่ชอบใจแล้ว

นางนั่งอยู่ในห้องของตนดี ๆ หลิวหลังอวีนผู้นี้กระทั่งจะทักทายก่อนสักคำยังไม่มื่ก็ถีบประตูเข้ามา หลังจากเข้ามาแล้วพออ้าปากก็โจมตีนางทันที

อีกอย่างรูปร่างหน้าตาของนางเป็นอย่างไรหรือ ใบหน้านี้ของนางแม้จะไม่ถึงกับงามลุ่มบ้านลุ่มเมือง แต่ก็ม่อัปลักษณ์แน่นอน เหตุใดหลิวหลังอวีนจึงพูดราวกับนางเทียบไม่ได้แม้กับอี่สูงน้ของหนึ่ง จะให้นางทนได้อย่างไร จึงตอบกลับไปว่า "ม่ต้องสนใจว่ารูปร่างหน้าตาข้าเป็นอย่างไร แต่อย่างน้อยผิวพรรณข้าก็ย้งขาว"

* 'ม่ไปรอยฉีส่งดูสารรูปตัวเอง' หมายถึงม่รู้จักประมาณตน ตรงกับคำพังเพยไทยที่ว่า 'ม่รู้จักตักน้ำใส่กะโหลกชะงักดูเงา'

พูดพลางเม้มถึงก็ยกมือขึ้นลูบแก้มตนเองเบาๆ ใบหน้ายิ้มกริ่ม "ภาษิตว่าไว้ได้ดี ชาวเพียงอย่างเดียวก็ปกปิดความอัปยศอันได้มากมาย ที่กลัวที่สุดคือผิวพรรณดำดุด่างน้ํา หากเป็นเช่นนั้นต่อให้องคาศพพ ทั้งห้างดงามเพียงใดก็ไร้ประโยชน์ ศิษย์พี่หิ้ว ท่านว่าเหตุผลนี้ถูกต้องหรือไม่"

แม้องคาศพพทั้งห้าของหิ้วหลังอวีนจะนับว่าหมดจด แต่เสียตาย ที่สีผิวค่อนข้างเข้ม นี่นับเป็นความเจ็บปวดในใจของนางมาโดยตลอด คิดไม่ถึงว่าเวลานี้เม้มถึงจะถึงกับสะกิดบาดแผลของนางต่อหน้าตรงๆ

"เจ้า!" นางโกรธจนหน้ากลายเป็นสีม่วง มือที่ชี้หน้าเม้มถึงยังสั่นเทา "ข้าทำไมหรือ ศิษย์พี่หิ้ว"

ใบหน้าของเม้มถึงยังคงยิ้มกริ่ม มือข้างหนึ่งค้ำแก้ม ยิ้มพลางเอ่ยถาม "ศิษย์พี่หิ้วโกรธเป็นพินเป็นไฟวังมาถามเรื่องที่เข้าไปสารภาพความในใจ กับศิษย์พี่หิ้ว เพราะต้องการจะออกหน้าแทนศิษย์น้องอวีนของท่าน หรือว่าความจริงแล้วท่านก็แอบชอบศิษย์พี่หิ้วเช่นกัน พอได้ยินว่าข้า ไปสารภาพความในใจกับศิษย์พี่หิ้วท่านจึงนั่งไม่ติด กลัวว่าข้าจะแย่ง ศิษย์พี่หิ้วไป"

นางเพ็งจะพลิกฟื้นความทรงจำของเจ้าของร่างเดิม และเข้าใจแล้วว่า การสารภาพความในใจที่หิ้วหลังอวีนพูดถึงคือเรื่องอันใด

เฮ้อ นี่ไม่ใช่เพราะเจ้าของร่างเดิมแอบหลงรักผู้เป็นพระเอกอย่าง หลิงชิงเหยา มาโดยตลอดหรือ เมื่อวานลำบากไม่น้อยกว่าจะรวบรวม ความกล้านัดเขาออกมาแล้วสารภาพความรู้อี้

เดิมทีเรื่องนี้ไม่มีอะไรเลย หญิงสาวเสื่อมใส่ขึ้นชอบชายหนุ่มรูปงาม คนหนึ่งเป็นเรื่องปกติธรรมดา ยิ่ง รวบรวมความกล้าไปสารภาพความในใจ

ก็เป็นเรื่องปกติธรรมดาเรื่องหนึ่ง นางไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน

แต่เจ้าของร่างเดิมของนางเป็นเพียงเด็กกำพร้าคนหนึ่ง สถิติปัญญา
ก็ธรรมดาสามัญกลับได้รับความโปรดปรานจากท่านเจ้าสำนัก รับเข้าเป็น
ศิษย์สายตรง ปกติได้กินยารวิเศษยาอายุวัฒนะมากมายดุจสายน้ำไหล
ล้นหลังย่อมมีศิษย์ร่วมสำนักอีกจิวชิษยามากมาย

กอรกับเจ้าของร่างเดิมยังเป็นคนที่มินิสัยอ่อนแอรู้สึกว่าตนด้อยกว่า
ผู้อื่น ปกติไม่ว่าจะถูกชมเชงระรานมากเพียงใดก็ได้แต่อดทนอยู่เงียบบๆ
คนเดียว ไม่เคยเล่าให้ผู้ใดฟัง ด้วยเหตุนี้คนที่ชมเชงระรานนางจึงยิ่ง
กำเริบเสิบสางมากขึ้น

ก็อย่างเช่นเรื่องทีไปสารภาพความในใจในครั้งนี ให้บังเอิญถูก
ศิษย์คนหนึ่งของยอดเขาชิงหงพบเห็นเข้า ศิษย์ผู้นั้นเป็นคนปากส่วาง
หลังจากกลับไปก็เอาเรื่องนี้พูดไปทั่วเห็นเป็นเรื่องตลก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
เล่าถึงสีหน้าท่าทางและคำพูดของหลังชิงเหยาตอนปฏิเสธเจ้าของร่างเดิม
เกรงก็แต่เวลานี้คนทั้งสำนักหมิงหาวคงจะรู้เรื่องนี้กันจนทั่วแล้ว

ถ้าแครู้ก็แล้วไปเถิด แต่คนเหล่านั้นกลับตำซ้ำยั้ง ตั้งแต่นั้นทุกครั้ง
ตอนเจอเจ้าของร่างเดิมก็จะเอาเรื่องนี้มายั่วเย้าเหน็บแนมนาง

ใครบ้างไม่มีศักดิ์ศรี โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าของร่างเดิมยังเป็น
เด็กสาวที่รู้สึกว่าตนด้อยกว่าผู้อื่น กว่าจะไปสารภาพได้ก็ต้องรวบรวม
ความกล้าทั้งชีวิตของตนแล้ว คิดไม่ถึงว่าเรื่องนี้กลับกลายเป็นเรื่อง
ตลกขบขันของผู้อื่น ทั้งยังเป็นเรื่องตลกขบขันที่ไม่มีวันจบวันสิ้น

นับแต่นั้นจิตมารก็เกิดขึ้น กระทั่งสุดท้ายกลายเป็นมาร ไม่มีทาง
ให้หันหลังกลับมาได้อีก

พูดได้ว่าที่สุดท้ายเจ้าของร่างเดิมต้องลงเอยด้วยจุดจบเช่นนั้น

หลิวหลิงอวีนที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้ ยังมีคนอื่น ๆ ในสำนักหมิงหว่าที่เคยชมหง
ระรานเจ้าของร่างเดิมมากน้อยย่อมสมควรต้องรับผิดชอบ

เมื่ถึงในตอนนี้มีไซ้เจ้าของร่างเดิม นางยอมไม่เอาเรื่องยั่วเย้า
เหน็บแนมเหล่านี้มาใส่ใจ และยังไม่ว่ปล่อยให้คนอื่นมาชมหงระรานเช่น
เจ้าของร่างเดิมเป็น

ที่นางเชื่อมั่นศรัทธาคือมีแค้นยอมต้องชำระในทีนั้น ต่อให้ตอนนี้
ศัตรูแข็งแกร่งตนเองอ่อนแอ ไม่อาจแก้แค้นได้ทันที แต่ผู้กล้าแก้แค้น
สิบปีก็ยังไม่สาย

หลิวหลิงอวีนคิดไม่ถึงว่าเวลานี้เมื่ถึงจะเฝ้าปากแหลมคมเช่นนี้
เห็นอยู่ว่าเมื่อก่อนนางยังเป็นน้ำเต้าที่ถูกอุดปากใบหนึ่ง*ไม่ว่าพวกตนจะ
ยั่วเย้าเหน็บแนมพูดจิกหน้าอย่างไรก็ได้แต่ก้มหน้าไม่พูดไม่จา ยังไม่ต้อง
พูดถึงว่าจะได้เถียง อดไม่ได้ที่จะตะลึงงันไปชั่วขณะ รอจนได้สติกลับคืนมา
ก็ถูกคำพูดเมื่อครู่ของเมื่ถึงทำให้โกรธจนพูดจาไม่ปะติดปะต่อ

"เจ้าหน้าไม่เอา! ข้า...ข้าไปแอบชอบศิษย์น้องหลังตั้งแต่เมื่อใด คนที่
ศิษย์น้องหลังชอบคือศิษย์น้องอวีน ข้ามาก็เพื่อจะเตือนเจ้า ศิษย์น้องหลัง
เป็นของศิษย์น้องอวีน ต่อไปเจ้าอย่าได้คิดจะหมายปองศิษย์น้องหลังอีก"

เมื่ถึงก็นับว่าเห็นอย่างชัดเจนแล้ว หลิวหลิงอวีนผู้นี้เฝ้าย่างมาก
ก็เป็นเสียที่สานจากไม้ดอกหุ้มด้วยกระดาดัวหนึ่ง ภายนอกดูดูดิน
น้ำเกรงขาม ความจริงแล้วไม่อาจต้านทานการโจมตีได้

"ท่านวางใจ เมื่อก่อนที่ชอบศิษย์พี่หลังเป็นเพราะข้าตาบอด แต่
เวลานี้ตาข้าดีแล้ว ยังจะขึ้นชอบเขาอีกหรือ"

เมื่ถึงคร้านจะใส่ใจนางอีก พลิกถ้วยชาบนโต๊ะขึ้นมารินน้ำชาให้

* น้ำเต้าที่ถูกอุดปากใบหนึ่ง เป็นสำนวน หมายถึงพูดไม่เก่ง พูดน้อย

ตนเองด้วยหนึ่ง จากนั้นก็ขี่มือไปที่ประตู เหยียดด้วยน้ำเสียงเหน้อยหน่าย "เดินดี ๆ ไม่ส่งละ"

เดิมนางคิดจะบอกท่านไสหัวไปได้แล้ว แต่มาคิดดูแล้วจะอย่างไร ก็เป็นศิษย์สำนักเดียวกัน ไม่แนต่อไปยังต้องเจอหน้ากันอีกเป็นบางครั้ง บางคราว ดังนั้นในคำพูดจึงเหลือไมตรีไว้หลายส่วน

แต่หลังหลังอวีนไม่ได้จากไป หากแต่สองตาเบิกกว้างจนกลมโต มองน้ำชาในถ้วยของนางด้วยสีหน้าตื่นตระหนก

"นี่เป็นหญ้าชิงเยา เจ้าถึงกับใช้หญ้าชิงเยามาชงชา เม็งถึง เจ้ากำลังทำลายสิ่งของให้เสียหายตามอำเภอใจเจ้ารู้หรือไม่"

หญ้าชิงเยาเป็นสมุนไพรวิเศษชั้นสาม สามารถเพิ่มพลังวัตร ผู้บำเพ็ญเขียนทั่วไปคิดจะได้มาสกัดต้นต้องทุ้มเทเหินดเหน้อยลำบากลำบาก ถ้าโชคดีได้มาสกัดต้นก็ต้องทะนุถนอมดูสิ่งล้ำค่า แต่เม็งถึงถึงกับเอาหญ้าชิงเยามาทำเป็นใบชาชงดื่ม!

ที่แท้แล้วเม็งถึงผู้นี้มีคุณธรรมความดีอันใด ท่านเจ้าสำนักถึงได้ชื่นชอบรับเข้าเป็นศิษย์สายตรง ถ้าต่อนั้นคนที่ท่านเจ้าสำนักชื่นชอบคือนาง เช่นนั้นคนที่ใช้หญ้าชิงเยามาชงชาดื่มในตอนนี้นี้ย่อมจะเป็นนาง

สายตาของหลังอวีนที่มองเม็งถึงเต็มไปด้วยความมิระยาและเกลียดชัง

"ไม่อาจยอมรับหรือ"

เม็งถึงซ้อนตา มองสบตานางตรง ๆ มุมปากหยักโค้งเป็นรอยยิ้มหยัน "ต่อให้ท่านไม่อาจยอมรับได้ ทว่าก็รบกวนท่านสะกดกลั่นเอาไว้ด้วย" พุดจบนางก็ยิ้มกริ่มยกถ้วยชาขึ้นมาจิบน้ำชาในถ้วยไปคำหนึ่ง ภายได้สายตาที่มองมาราวจะสังหารคนของหลังอวีน

2

เดิมหลิวหลังอว้นก็เป็นคนใจคอคับแคบอยู่แล้ว ไหนเลยจะทนต่อคำพูดเสียดสีทำร้ายจิตใจแฝงความหมายนอกในที่ทยอยส่งมาไม่ขาดสายของเมิ่งถ้งได้ นางจึงโกรธจนยกมือขึ้นมาทันที

เมิ่งถ้งเพิ่งทะเลุ่มิตินา แม้จะได้รับคามทรงจำจากเจ้าของร่างเดิมมาอย่างครบถ้วน แต่ยังไม่คุ้นเคยกับอาคมของเจ้าของร่างเดิม ดังนั้นถึงโนใจจะรับรู้ถึงอันตราย แต่ร่างกายยังคงไม่อาจหลบหลีกได้พ้น

เพียงเห็นประกายกระบี่สีขาวสายหนึ่งวาบผ่าน ถ้วยชาที่เมิ่งถ้งถืออยู่ในมือก็ถูกผ่าออกเป็นสองซีก น้ำชาในถ้วยสาดกระเซ็นลงมาที่ตัวเสื้อด้านหน้าของเมิ่งถ้งทั้งหมด จนเปียกไปทั้งแถบ

ในเวลาเดียวกันประกายกระบี่ก็ไม่ลดทอนพลังลง ดัดแขนเสื้อของเมิ่งถ้งออกไปชิ้นใหญ่

โชคดีที่ในเวลาหัวเลี้ยวหัวต่อสุดท้ายนางหดแขนไปทางด้านหลัง

หาไม่แล้วครั้งนี้ที่ถูกตัดขาดคงไม่ใช่เพียงแขนเสื้อของนาง แต่คงเป็น
แขนขวาของนางด้วย

นี่ต้องเป็นความเกลียดชังความแค้นที่ยิ่งใหญ่เพียงใด พอลงมือ
ก็มุ่งหมายจะตัดแขนนางแล้ว

เมื่งถึงเป็นคนที่ยอมตกเป็นเบี้ยล่างเช่นนั้นหรือ นางเลิกคิ้ว ขณะ
กำลังคิดหาวิธีโต้ตอบกลับไป พลันได้ยินเสียงดังมาจากนอกหน้าต่าง
"ศิษย์น้องอยู่หรือไม่"

เสียงนั้นชัดเจนนุ่มนวลละมุนละไมดูจน่าแข็งดุจหยก เสนาะโสดยิ่ง
เมื่งถึงหันหน้าไปตามเสียงก็เห็นบุรุษผู้หนึ่งยืนอยู่ที่หน้าประตู
ร่างสูงตระหง่านดูต้นไผ่เขียว

เห็นอยู่ว่าบนร่างของเขาเพียงสวมเสื้อสีขาวเรียบง่ายตัวหนึ่ง แต่
กลับทำให้คนรู้สึกประหนึ่งหยกงามใสกระจ่างภายใต้ดวงจันทร์ขึ้นหนึ่ง
ท่วงทำนองที่อ่อนโยนและนิ่งเฉยทำให้เมื่งอยู่ท่ามกลางฝูงชนนับพันนับหมื่น
ผู้คนก็สังเกตเห็นเขาได้ในแวบเดียว

เมื่งถึงคล้ายได้ยินเสียงกวางน้อยวิ่งร่อนวายุอยู่ในใจของตน
แย้แล้ว นี่มันอาการหัวใจหวั่นไหว! ถึงตอนนี้นางมีหรือจะยังไม่รู้ว่า
คนผู้นี้คือใคร

"ศิษย์พี่!"

นางรีบลุกขึ้นมาขึ้น ร้องเรียกไปคำหนึ่ง แล้วรีบวิ่งไปที่หน้าประตู
ส่วนเรื่องที่หิวหลังอวีนเกือบจะตัดแขนขวาของนาง ฮี้ เวลา
เทพบุตรของข้ากำลังยืนอยู่ตรงหน้า ใครยังจะมีเวลาไปใส่ใจเจ้า ความแค้น
ในครั้งนั้นหน้าค้อยแก่แค้นก็ยังไม่หาย

เมื่อตื่นตื่นเกินไป ทนได้นั้นได้ฝ่าเท้าก็เสียจังหวะ เมื่อมาถึงเบื้องหน้า

มู่หว่าฮุย ไม่ทันระวังเท้าซ้ายเกี่ยวเท้าขวา ร่างของเมิ่งถั่งก็ถลาไปข้างหน้า
อย่างควบคุมไม่อยู่

ตอนที่หน้ากำลังจะทิ่มไปกับพื้นอย่างไม่เหลือภาพลักษณ์ใดๆ นั้น
ก็เห็นมู่หว่าฮุยสะดุ้งเบนเสื่อเบาๆ เมิ่งถั่งพลันรู้สึกว่ามีพลังนุ่มนวลขุมหนึ่ง
ช่วยประคองประคองนางไว้

นางอาศัยพลังขุมนี้หยัดร่างขึ้นมาเป็นตรง ไม่อาจซุกซ่อนความดีใจ
ที่อยู่ภายใน เมิ่งถั่งยื่นมือไปยุตชายแขนเสื้อของมู่หว่าฮุยเอาไว้ "ศิษย์พี่
ท่านกลับมาแล้วหรือ"

มู่หว่าฮุยรูปร่างสูงยิ่ง นางสูงเพียงหัวไหล่เขาเท่านั้น ด้วยเหตุนี้
เวลามองเขาย่อมต้องแหงนหน้า

แต่เมิ่งถั่งไม่ถือสาแม้แต่น้อย ทางหนึ่งนางก็พินิจพิจารณามู่หว่าฮุย
อย่างละเอียด ทางหนึ่งก็คิดด้วยความสุขใจว่ามู่หว่าฮุยที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้
เหมือนที่นางอ่านหนังสือแล้วคิดภาพไว้ไม่มีผิด

ไม่สิ ควรบอกว่าเขาดูอ่อนโยน หล่อเหลายิ่งกว่าที่นางคิดภาพไว้
เสียอีก

เปรียบกับเมิ่งถั่งที่จิตใจอย่างไม่ปิดบัง มู่หว่าฮุยกลับรู้สึกตกใจเล็กน้อย
ศิษย์น้องผู้นี้ของเขา แม้จะเข้าสำนักหมิงหวนมาได้หลายปีแล้ว
ปกติแล้วอาจารย์จะกักตนอยู่บ่อยๆ วรยุทธ์ของศิษย์น้องส่วนใหญ่
เขาจึงเป็นผู้ถ่ายทอด แต่ศิษย์น้องก็หาได้สนิทสนมกับเขา

ทุกครั้งยามพบเจอกันนางก็มักจะก้มหน้าก้มตา ไม่ว่าจะพูดอะไร
ก็เพียงขานรับอย่างเอื่อยเฉื่อยออกมาคำหนึ่ง ไม่มีคำพูดมากกว่านั้น
เรื่องนี้ทำให้จนถึงตอนนี้มู่หว่าฮุยก็ยังไม่สามารถจดจำรูปลักษณ์ของนาง
ได้ชัดเจน แต่เวลานี้เมิ่งถั่งกลับจับชายแขนเสื้อเขาไว้อย่างสนิทสนม

ยังแหงนหน้าขึ้นส่งยิ้มสดใสให้เขา

แต่จะอย่างไรมู่หว่าฮุยก็ไม่ชอบคลุกคลีใกล้ชิดสนิทสนมกับผู้ใด จึงออกแรงเล็กน้อย ดึงแขนเสื้อของตนออกมาจากมือของเมิ่งถึงอย่าง ไม่เผยร่องรอย ใบหน้ายังคงมีรอยยิ้มอ่อนโยนเช่นปกติที่เคยพบเห็น "ใช้ ช้ากลับมาแล้ว"

ภายใต้ความตื่นเต้น เมิ่งถึงไหนเลยจะยังสังเกตเห็นว่ามู่หว่าฮุย ได้ดึงแขนเสื้อออกจากมือนางไปแล้ว ทว่าต่อให้สังเกตเห็นก็ไม่ใช่ไร พิเลเตอร์มากมายที่นางใส่ให้กับมู่หว่าฮุยทำให้รู้สึกว่าจะไม่ว่าเขาจะทำอะไร ย่อมถูกต้องแน่นอน

เวลานี้เมิ่งถึงอยู่ในสภาพแพนคลับได้พบเทพบุตรที่ตนเฝ้าคิดถึง ทุกวันคืนอย่างสมบูรณ์ ฝีปากแหลมคมที่มีต่อหลิวหลิงอวีน ถือว่าตน มีเหตุผลก็ไม่ยอมอ่อนข้อให้เมื่อครู่ก่อน ไม่เหลือร่องรอยให้เห็นอยู่เลย ได้แต่มองมู่หว่าฮุยแล้วยิ้มอย่างใจงม

มู่หว่าฮุยกลับสังเกตเห็นหลิวหลิงอวีน

อันที่จริงถึงไม่อยากเห็นก็เป็นไปไม่ได้ เพราะในมือของหลิวหลิงอวีน ถือกระบี่ยาวอยู่เล่มหนึ่ง แสงตะวันจากนอกห้องส่องกระทบคมกระบี่ สาดประกายแวววับ

นางกับเมิ่งถึงเป็นศิษย์ร่วมสำนัก อยู่ด้วยกันในที่ส่วนตัวเหตุใด ต้องถือกระบี่

มู่หว่าฮุยเกิดความสงสัยขึ้นในใจ ใบหน้ากลับยังคงนุ่มนวลเช่นปกติ "ที่แท้ศิษย์น้องหลิวก็อยู่ที่นี้ด้วย"

เขาผงกศีรษะน้อยๆ ให้หลิวหลิงอวีน นับเป็นการทักทาย จากนั้นก็ แสร้งทำเป็นถามอย่างไม่เข้าใจ "ศิษย์น้องหลิวถือกระบี่อยู่ในมือทำอันใดหรือ"

หลิวหลิงอวีนไหนเลยจะคาดคิดได้ถึงว่าจู่ๆ มู่หว่าฮุยจะมาที่นี้
นางไม่กลัวเมิ่งถึง ประการแรกพลังวัตรของเมิ่งถึงสู้นางไม่ได้
พวกนางสองคนถ้ำต่อสู้กันขึ้นมาจริง เมิ่งถึงมีแต่ต้องถูกนางกดลงดูเฒ
กับพื้นสถานเดียว ประการที่สองนางก็คาดการณ์ไว้แล้ว ทุกครั้งที่เมิ่งถึง
ได้รับความไม่เป็นธรรมก็ได้แต่อดทนอยู่เฉยๆ ไม่มีทางบอกให้เจ้าสำนัก
หรือมู่หว่าฮุยรู้

แต่กับมู่หว่าฮุย หลิวหลิงอวีนยังคงหวาดกลัวมาก

เพราะถึงอย่างไรมู่หว่าฮุยก็เป็นศิษย์พี่ใหญ่ของสำนักหมิงหว่า แม้
เขาจะดูเป็นคนสุภาพอ่อนโยน แต่ในช่วงคับขันสำคัญ ความน่าเกรงขาม
ที่พืงมีในฐานะศิษย์พี่ใหญ่ของสำนักก็ไม่ขาดหายแม้ครึ่งส่วน

และที่สำคัญที่สุดก็คือพลังวัตรของมู่หว่าฮุยเป็นสิ่งที่นางเทียบไม่ได้
ถ้านางกับเขาต่อสู้กัน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าหลิวหลิงอวีนต้องถูกมู่หว่าฮุย
จัดการในกระบวนท่าเดียว

นางลนลานรีบเก็บกระบี่ในมือ

"เฮ้อ ข้า...ข้าไม่ได้ทำอันใด เมื่อครูศิษย์น้องเมิ่งบอกมีเพลงกระบี่
เพลงหนึ่งนางยังใช้ไม่เป็น ขอให้ข้าแสดงให้นางดู ข้าถึงได้หยิบกระบี่
ออกมา" พูดพลังถล่มตาใส่เมิ่งถึง

นางยังคงเข้าใจว่าเมิ่งถึงยังเป็นเมิ่งถึงคนเก่า ไม่ว่าจะนางจะพูดอย่างไร
ก็ไม่ได้แย้ง กระทั่งยังให้ความร่วมมือคล้อยตามคำพูดของนาง

แต่เมิ่งถึงในยามนี้เป็นคนเช่นนั้นหรือ นางเป็นคนที่ไม่ยอมเสียเปรียบ
แม้แต่น้อยต่างหาก

ชัดเจนว่าหลิวหลิงอวีนกลัวมู่หว่าฮุย จึงโกหกหน้าตาเฉย

ครั้นแล้วเมิ่งถึงก็ฉกฉวยจังหวะนี้ดำเนินการอย่างฉับพลัน ยื่นมือไป

ยุคชายแชนเสื้อของมู่หวาสูยแล้วฟองเขา

"ศิษย์พี่ ศิษย์พี่หลังนางพุดโกหก" เม็งถึงสบสายตาทิมองมาของมู่หวาสูย ยังคงฟองต่อไปไม่หยุด

"เมื่อครู่ข้ากำลังตีมน้ำชาอยู่ จู่ๆ ศิษย์พี่หลังก็ชักกระบี่มาฟันถั่วยชาของข้า ยังตัดแชนเสื้อข้าขาดไปชิ้นใหญ่ ถ้าไม่ใช่ข้าหลบได้ทัน เกรงว่าแชนขวาของข้าคงถูกนางฟันขาดไปแล้ว"

ทางหนึ่งพุด ทางหนึ่งก็ซี้มือไปยิงถั่วยชาที่ขาดเป็นสองซีกบนพื้นให้มู่หวาสูยดู แล้วยกมือข้างขวาของตนขึ้นให้มู่หวาสูยดูแชนเสื้อที่เหลืออยู่ครึ่งหนึ่งของนาง

มู่หวาสูยยิ่งฟังก็ยิ่งประหลาดใจ แต่กลับไม่ใช่เพราะเรื่องที่หลังหลังอวินทำเหล่านี้ทั้งหมด หากแต่เป็นเรื่องที่เม็งถึงถึงกับฟองเขาด้วย

หลังหลังอวินยามนี้กลับตกใจจนขวัญแทบกระเจิง รีบร้องขึ้น "ข้าไม่ได้ทำ ศิษย์พี่ใหญ่ ท่านอย่าฟิงนางพุดเหลวไหล!"

เม็งถึงหรือจะยอมให้นางเล่นลั่นเอาตัวรอด รีบแย้งขึ้นทันที

"ท่านจะไม่ได้ทำได้อย่างไร ถ้าท่านไม่ได้ทำแล้วถั่วยชาของข้ายังมีแชนเสื้อของข้าอีก หรือว่าข้าเป็นคนฟันขาดเองเพื่อจะใส่ร้ายท่านเช่นนั้นหรือ"

มู่หวาสูยยิ่งประหลาดใจแล้ว

ที่ผ่านมาเขาเพียงเข้าใจว่าศิษย์น้องผู้นี้ของเขาพุดจาไม่คล่องคิดไม่ถึงว่านางถึงกับมีช่วงที่พุดจาคล่องแคล่วเช่นนี้

สายตากวาดผ่านใบหน้าซีกขวาของเม็งถึงคล้ายไม่ใส่ใจก็เห็นตรงบริเวณใกล้ใบหูมีไฝสีดำขนาดเท่าเมล็ดงาครึ่งเมล็ดอยู่ แต่ก่อนตอนเขา

สอนเพลงกระบี่ให้เมิ่งถั่ง เห็นท่ากุมกระบี่ของนางไม่ถูกต้อง ตอนเข้าไป
ช่วยแก้ไขให้บังเอิญสังเกตเห็นเข้า

คนผู้นี้คือเมิ่งถั่งตัวจริง หาใช่คนอื่นที่รูปร่างหน้าตาคล้ายนาง
ส่วนเรื่องที่ว่าแท้จริงแล้วหลิวหลิงอวี่นได้ชมhengเมิ่งถั่งหรือไม่
มู่หว่าฮุยยังคงเชื่อเมิ่งถั่ง

ถ้วยชาที่แตกกับแขนเสื้อที่ขาดไม่อาจปลอมแปลงได้ นอกจากนี้
ที่สำคัญที่สุดคือเขารู้ถึงพลังวัตรของเมิ่งถั่งในเวลาที่ดี จะต้องมีแต่
หลิวหลิงอวี่นที่เป็นฝ่ายชมhengนางได้

จึงถามหลิวหลิงอวี่น "ศิษย์น้องหลิว ศิษย์น้องของข้าทำอะไรผิด
จึงต้องให้ศิษย์น้องหลิวลงมือสังฆอน"

แม้ทุกคนต่างก็เป็นศิษย์ที่ศิษย์น้องในสำนักหิงหว่า แต่สุดท้าย
แล้วมีเพียงเมิ่งถั่งกับมู่หว่าฮุยที่เป็นศิษย์ร่วมอาจารย์คนเดียวกัน นั่นก็
เปรียบได้กับพี่น้องแท้ๆ กับลูกพี่ลูกน้อง แม้จะอยู่ร่วมสำนักเดียวกัน
แต่จะอย่างไรพี่น้องแท้ๆ ย่อมสนิทสนมใกล้ชิดกันมากกว่า

"นาง...นาง..." หลิวหลิงอวี่นพูดจาอ้อๆ อึ้งๆ ตอบไม่ได้

ยอมไม่อาจบอกไปตามตรงว่าเพราะเมิ่งถั่งไปสารภาพความในใจ
กับหลิงซิงเหยา นางไม่พอใจแทนอวี่นซู่เยวี่ย ดังนั้นจึงตั้งใจมาตักเตือน
เมิ่งถั่งโดยเฉพาะกระมัง

เมิ่งถั่งชมhengง่าย แต่มู่หว่าฮุยชมhengไม่ง่าย จะอย่างไรนางก็กระจ่าง
แก้ไขดี เรื่องนี้ความจริงแล้วนางไม่มีเหตุผลแม้แต่ข้อ

นางไม่อยากพูด เมิ่งถั่งกลับไม่พะว้าพะวังอะไร

เพราะเมิ่งถั่งรู้ ตามความคืบหน้าของเนื้อหาเดิมในหนังสือนิยาย
มู่หว่าฮุยกลับไปเมืองเซียนเฮ้อครั้งนี้ เจ้าเมืองผู้เป็นบิดาของเขาได้บอก

เรื่องหมั้นหมายคู่ครองให้เขาทราบ อีกฝ่ายคือบุตรสาวของเจ้าเมืองชื่อเซียว
 ไซ่แล้ว บุตรสาวเจ้าเมืองชื่อเซียวผู้นี้ก็คืออวิ้นชูเยวี่ยนนางเอกของ
 เรื่องที่ปกปิดฐานนะ เข้ามาเป็นศิษย์สังกัดยอดเขาชิงหง สำนักหมิงหวา
 เพียงแต่เวลานี้มู่หว่าฮุยยังไม่รู้ว่านางคือคู่หมั้นของตน เพียงเห็นนาง
 เป็นศิษย์น้องทั่วไปคนหนึ่งเท่านั้น ภายหลังได้รู้เข้าโดยบังเอิญจึงได้เริ่ม
 ใส่ใจในตัวนางขึ้นมา

นับแต่นั้นก็ดูแลปกป้องอวิ้นชูเยวี่ยนมาโดยตลอด ช่วยชีวิตนาง
 ให้รอดพ้นจากภัยพิบัติและอันตรายหลายครั้ง แต่ที่เหนือความคาดหมาย
 ก็คืออวิ้นชูเยวี่ยนในเวลานี้กับพระเอกหญิงชิงเหยาต่างมีความรักต่อกันแล้ว
 ดังนั้นถึงภายหลังมู่หว่าฮุยจะติดอวิ้นชูเยวี่ยนเพียงใด อวิ้นชูเยวี่ยนก็ไม่รู้สึก
 หวั่นไหวต่อเขา

นางเพียงเห็นเขาเป็นตัวสำรอง รักษาหลักการสามไม่คือไม่แสดงออก
 ไม่ปฏิเสธ ไม่รับผิดชอบได้อย่างสมบูรณ์

มู่หว่าฮุยก็เพียงได้ชื่อว่าเป็นคู่หมั้นของอวิ้นชูเยวี่ยนเท่านั้น แม้ภายหลัง
 ฐานนะที่แท้จริงของมู่หว่าฮุยกับหญิงชิงเหยาจะถูกเปิดเผยออกมา ฐานนะ
 คู่หมั้นของอวิ้นชูเยวี่ยนก็ถูกหญิงชิงเหยาแย่งชิงไป

ตั้งแต่ต้นจนจบมู่หว่าฮุยไม่ว่าอะไรก็ไม่เคยได้รับ ย่อมไม่ว่าอะไร
 ก็ไม่เคยได้ครอบครองอย่างแท้จริง

3

คิดมาถึงตรงนี้เมิ่งถึงก็เริ่มสงสารมู่หว่าฮุยขึ้นมาอีก และยิ่งอยากให้มู่หว่าฮุยรู้เรื่องที่อวิ๋นซู่เยวี่ยมีคนอื่นในใจอยู่แล้ว เพื่อภายหลังเมื่อเขารู้ว่าอวิ๋นซู่เยวี่ยเป็นคู่หมั้นของตนจะได้ตัดความคิดที่มีต่อนางทิ้งไป หยุดความสูญเสียได้ทันที่

"ศิษย์พี่หลิว ท่านไม่กล้าพูดถึงสาเหตุที่ข่มเหงข้าในวันนี้ แต่ข้ากล้าพูด" เมิ่งถึงหันหน้ามาทางมู่หว่าฮุย สีหน้าไม่สะทกสะท้าน แล้วเอาเรื่องที่เมื่อก่อนนางแอบหลงรักหลังชิงเหยอาอย่างไร เมื่อก่อนยังนัดหลังชิงเหยอาออกมาและสารภาพความในใจต่อเขาอย่างไร บอกเล่าออกมาทั้งหมด

"...ตอนนั้นศิษย์พี่หลังปฏิเสธร้าอย่างชัดแจ้ง ในใจของข้าก็ปล่อยวางเรื่องเขาไปแล้ว ไม่มีความเพื่อฝันใดๆ เกี่ยวกับเขา และไม่เคยมคิดว่าต่อไปจะชอบเขาอีก คิดไม่ถึงว่าจะมีศิษย์พี่หญิงคนหนึ่งของยอดเขาชิงหง

บังเอิญเห็นเรื่องที่ข้าราชการภาพความในใจกับศิษย์พี่หลังเข้า หลังจากกลับไป นางก็ป่าวประกาศเรื่องนี้ไปทั่ว"

แม้เรื่องเหล่านี้เจ้าของร่างเดิมจะเป็นคนก่อขึ้นมาทั้งหมด แต่เมื่ถึงก็ไม่ถือสาแม้แต่น้อยที่จะรับมาเป็นเรื่องของตน อีกทั้งนางก็ยินดีอย่างยิ่งที่จะพูดเรื่องเหล่านี้ออกมาต่อหน้าหมู่หว่าฮุยในเวลาอัน

ประการแรกเรื่องนี้ได้แพร่กระจายออกไปทั่วสำนักหมิงหว่าแล้ว ต่อให้เวลานางไม่พูด ข้าเรียมู่หว่าฮุยก็ต้องได้ยินจากคนอื่น ประการที่สอง หากไม่ใช่เรื่องนี้เป็นข้ออ้างจะเอ่ยปากเรื่องอวิ้นชู่เยวี่กับหลังชิงเหยาให้ มู่หว่าฮุยรู้ได้อย่างไร

"ศิษย์พี่คงรู้ว่ายอดเขาชิงหงมีศิษย์น้องหญิงผู้หนึ่งชื่ออวิ้นชู่เยวี่ กระมัง ศิษย์น้องผู้นี้ นางกับศิษย์พี่หลังต่างฝ่ายต่างชอบพอกันอยู่ ก่อนแล้ว ศิษย์พี่หลังรักศิษย์น้องของนาง ไม่พอใจที่เข้าถึงกับกล้าไป สารภาพความในใจต่อศิษย์พี่หลัง ดังนั้นวันนี้จึงตั้งใจมาสั่งสอนและ ตักเตือนข้า"

ความจริงแม้เวลานี้อวิ้นชู่เยวี่กับหลังชิงเหยาจะต่างมีอีกฝ่ายอยู่ในใจจริง ยอดเขาชิงหงมีศิษย์พี่ศิษย์น้องหลายคนมองออก ยิ่งเอาเรื่องนี้มาหยอกล้ออวิ้นชู่เยวี่อยู่เสมอ แต่ปัจจุบันเจ้าของเรื่องทั้งสองฝ่ายยังไม่ได้เจาะกระดาษหน้าต่างชั้นนี้* ภายนอกยังดูคลุมเครือ ด้วยเหตุนี้ในสำนักหมิงหว่าจึงยังมีคนจำนวนมากที่ไม่รู้เรื่องนี้หาไม่เจ้าของร่างเดิม ก็คงไม่วิ่งไปสารภาพความในใจกับหลังชิงเหยา

อย่างไรก็ตามในหนังสือนิยาย ความคลุมเครือระหว่างอวิ้นชู่เยวี่ กับหลังชิงเหยาสองคนนี้ก็กินเนื้อหาไปเกือบครึ่งเล่มเต็มๆ

* จะกระดาษหน้าต่างชั้นนี้เป็นคำอุปมา หมายถึงแสดงออกอย่างเปิดเผย

กล่าวอีกนัยหนึ่ง ภายใต้สถานการณ์ที่เห็นอยู่ว่าวินซูเยี่ยมีคนอื่น อยู่ในใจกลับยังรั้งมู่หวาสูยไว้เกือบครึ่งเล่ม โดยเฉพาะหลังจากรู้แล้วว่า มู่หวาสูยเป็นคู่หมั้นของตน

ดังนั้นบทบาทของมู่หวาสูยในหนังสือจึงเป็นเพียงเครื่องมือที่ทำให้ หลิงซิงเหยาหึงหวงและส่งเสริมความก้าวหน้าของความสัมพันธ์ระหว่าง เขากับนางเอก เมื่อสองคนนี้เปิดเผยความรู้สึกที่แท้จริงในใจและตัดสินใจ จะอยู่ด้วยกันในที่สุด มู่หวาสูยบุคคลที่เป็นเครื่องมือผู้นี้ก็ไม่มี ความจำเป็น ต้องดำรงอยู่อีกต่อไป

ครั้นแล้วนักเขียนก็มอบชีวิตที่เลวร้ายอย่างไม่น่าเชื่อให้กับมู่หวาสูย เสียเลย จากนั้นก็ให้เขาถูกนางเอกสังหารกับมือ สุดท้ายกระทั่งศพที่ ครอบถ้วนสมบูรณ์ก็ไม่เหลือไว้ ปล่อยให้ว่างและวิญญาณของเขาต้อง แหกสลาย

ถือสิทธิ์อะไร ความรักนอกจากตัวเอกกับกลุ่มของตัวเอกแล้ว คนอื่นก็ไม่มีความคู่ควรที่จะมีความสุข กระทั่งมีชีวิตอยู่เลยหรือ ตอนอ่าน หนังสือเมิ่งถึงโกรธมาก ดังนั้นนางจึงรู้สึกว่าจะจำเป็นอย่างไรที่จะต้องเพิ่ม ภูมิคุ้มกันให้กับมู่หวาสูยเสียตั้งแต่ตอนนี้

หลังจากเล่าเรื่องจบ เมิ่งถึงก็ลอบมองมู่หวาสูย เห็นสีหน้าของเขา ไม่แปรเปลี่ยนแม้แต่บ่อย

ตียังนึก ดูเหมือนเวลานี้เขายังไม่รู้ว่าวินซูเยี่ยคือคู่หมั้นของตัวเอง และไม่มีความรู้สึกวันไหนใด ๆ ต่อวินซูเยี่ย

แต่ความจริงแล้วมู่หวาสูยในเวลานี้รู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง เดิมเข้าใจว่าศิษย์น้องที่เป็นคนไม่ค่อยพูด ไปไหนมาไหนตามลำพัง ไม่ว่ากับผู้ใดก็ไม่สนิทสนม คิดไม่ถึงว่านางถึงกับมีคนที่ชอบ กระทั่งยัง

รวบรวมความกล้าไปสารภาพความในใจกับอีกฝ่ายด้วย

มู่หว่าฮุยเริ่มทบทวนตนเอง ที่ผ่านมาเขาไม่ใส่ใจศิษย์น้องเกินไป
ใช่หรือไม่ และหลังซึ่งเหยากก็ถึงกับปฏิเสธศิษย์น้องอย่างไม่อ้อมค้อม...

เวลานี้ศิษย์น้องคงจะเสียใจมากกระมัง

มู่หว่าฮุยไม่เคยปลอบใจสตรี ยิ่งไม่เคยปลอบใจสตรีที่ไปสารภาพ
ความในใจแล้วถูกปฏิเสธ ในใจกำลังคิดหาถ้อยคำที่เหมาะสมก็ได้ยิน
หลิวหลิงอวิ้นกรีดร้องขึ้นมา

"เม็งถึง เจ้าหน้าไม่เอา!"

นางพูดเรื่องที่นางไปสารภาพความในใจกับศิษย์น้องหลังออกมา
ตรงๆ ต่อหน้าศิษย์พี่ใหญ่ได้อย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสารภาพ
ของนางยังถูกศิษย์น้องปฏิเสธอย่างไม่ไว้เมตริอีกด้วย

เรื่องเช่นนี้ไม่สมควรเป็นเรื่องอัปยศ ไม่สมควรปกปิดซุกซ่อนไม่ให้
ใครรู้หรือ

ที่สำคัญที่สุดก็คือนางบอกมูลเหตุและผลลัพธ์ของเรื่องนี้ออกมา
อย่างเปิดเผยตรงไปตรงมาเช่นนี้ ตนยังจะเล่นลั่นต่อหน้าศิษย์พี่ใหญ่
อย่างไรว่าไม่ได้ข่มเหงรังแกเม็งถึง

มู่หว่าฮุยยังคงเป็นศิษย์พี่ที่มีเหตุผล นำเคารพียง เห็นหลิวหลิงอวิ้น
กล้าเอ่ยปากตำประจานเม็งถึงต่อหน้าเขา รอยยิ้มอบอุ่นบนใบหน้า
หล่อเหลาก็จางลง

"ศิษย์น้องหลิวระวังคำพูดด้วย! หม่อมสาวชอบบทความสวยความงาม
เป็นเรื่องปกติธรรมดา ถึงศิษย์น้องของข้าพึงพอใจศิษย์น้องหลังก็ไม่ได้
ทำให้ผู้ใดเดือดร้อน"

ถูกเขาปกป้องเช่นนี้ ในใจของเม็งถึงมีความสุขยิ่ง

จึงรับหัวข้อสนทนา หันไปพูดใส่หลิวหลังอวีน "ศิษย์พี่ของข้ากล่าวได้ถูกต้อง! อีกทั้งเมื่อครู่ข้าก็บอกกับท่านอย่างชัดเจนแล้ว เวลานี้ข้าไม่ชอบศิษย์พี่หลังแล้ว กระทั่งต่อไปเมื่อเห็นเขา ข้าก็จะเดินอ้อมไป ท่านไม่จำเป็นต้องมาที่นี่เพื่อตำหนิและตักเตือนข้าแทนศิษย์น้องอวีนอีก"

ฮี้! ใครอยากจะสนใจพระเอกนางเอกกัน จากนั้นไปนางเพียงต้องการปกป้องมู่หวาสุ่ยให้ดีกว่าพอแล้ว

หลิวหลังอวีนรู้สึกว่ายามนี้เม็งถึงเป็นจิ้งจอกแอบอ้างบารมีพยัคฆ์* เป็นคนต่ำต้อยที่เจริญรุ่งเรืองขึ้นมาอย่างฉับพลัน แต่มีมู่หวาสุ่ยอยู่ที่นี้ต่อให้นางโมโหเดือดดาลเพียงใดก็ไม่กล้าลงมือกับเม็งถึงตรงๆ เช่นเมื่อครู่ก่อน ได้แต่ลอบกัดฟัน ถลึงตาใส่เม็งถึงอย่างดุคั่นที่หนึ่ง จากนั้นก็ยกเท้าจะเดินออกไปนอกห้อง

แต่เม็งถึงกลับเอ่ยปากเรียกนางไว้

"ศิษย์พี่หลิว ท่านปฏิบัติต่อข้าอย่างไม่เกรงใจก็แล้วไปเถิด แต่ศิษย์พี่ของข้าเป็นศิษย์พี่ใหญ่ของทั้งสำนัก เวลานี้เขายืนอยู่ที่นี้ ท่านจะจากไปไม่สมควรต้องบอกกล่าวเขาสักคำหรือ"

หลิวหลังอวีนถูกทำให้โมโหจนมือไม้สั่น แต่คำพูดของเม็งถึงก็มีเหตุผลยิ่ง นางเป็นศิษย์น้องสมควรนอบน้อมต่อศิษย์พี่ใหญ่ จำต้องหมუნตัวไป สองมือแนบลำตัวก้มลงค้ำนมมู่หวาสุ่ย จากนั้นก็กลั้นหายใจเอ่ยขึ้น "ศิษย์พี่ใหญ่ ข้ากลับก่อนล่ะ"

มู่หวาสุ่ยผงกศีรษะน้อยๆ ตอบกลับไปได้

มองเงาด้านหลังของหลิวหลังอวีนที่กำลังก้มหน้าค่อยๆ เดินจากไปไกล เม็งถึงก็อดเบิกบานใจไม่ได้ เห็นแก่ที่มู่หวาสุ่ยอยู่ที่นี้ หนี่ที่พันถ้วยชา

* จิ้งจอกแอบอ้างบารมีพยัคฆ์ เป็นสำนวน หมายถึงการกดขี่ผู้อื่นด้วยอำนาจที่ไม่ใช่ของตน

ตัดแขนเสื้อของนาง วันหน้าค่อยทวงคืนกลับมา หันหน้ากลับมาอย่าง
 ยิ้มแย้มเบิกบาน สบเข้ากับสายตาที่มองมาอย่างค้นหาของมู่หฺวาสุยพอดี
 เมื่งถึงเก็บรอยยิ้มบนใบหน้าไปเล็กน้อย เรียกศิษย์พี่ออกมาคำหนึ่ง
 มู่หฺวาสุยอ้อมคำหนึ่ง สายตากวาดมองใบหน้านางอีกครู่หนึ่ง เขา
 หันหน้าไป พุดเหมือนไม่ใส่ใจ "วันนี้ศิษย์น้องดูว่าเรื่องยิ่ง"

ในใจเมื่งถึงกระตุกวาบ

แย้แล้ว! จู่ๆ ได้เจอเทพบุตรตื่นตื่นเกินไป ลืมไปเลยว่าเจ้าของ
 ร่างเดิมเป็นคนหนึ่งเจียบพุดน้อย ครั้นพอเปลี่ยนความคิดก็หาข้ออ้างได้แล้ว

"ตอบศิษย์พี่ ความจริงแต่ก่อนเป็นเพราะข้าขึ้นชอบศิษย์พี่หลัง
 กลัวว่าตนเองจะห้ามใจไม่อยู่อยากจะใกล้ชิดเขา ถูกคนมองออกว่า
 ข้าพึงพอใจเขา จึงได้ตั้งใจไปไหนมาไหนตามลำพัง และพุดจากกับคนอื่น
 น้อยมาก แต่เมื่อวานชำระรวบรวมความกล้าไปสำรวจภาพความในใจกับ
 ศิษย์พี่หลังกลับถูกเขาปฏิเสธมาอย่างน่าสังเวชใจ เมื่อคืนข้าเสียใจตลอด
 ทั้งคืน ในที่สุดก็เ็นน้ำวตนเองให้ปล่อยวางศิษย์พี่หลังลงได้แล้ว"

ในเมื่อข้าตัดสินใจจะวางศิษย์พี่หลังลงแล้ว ย่อมไม่มีความจำเป็นต้อง
 ควบคุมตนเองเพื่อเขาอีก คงเพราะเช่นนี้ถึงได้ทำให้ศิษย์พี่รู้สึกว่วันนี้
 ข้าดูว่าเรื่องว่ที่ผ่านมากระมัง" พุดจบก็แผยรอยยิ้มที่แสสร้งทำเป็นเข้มแข็ง
 ให้มู่หฺวาสุย

จะอย่างไรนิสัยของนางกับเจ้าของร่างเดิมก็ไม่เหมือนกันแม้แต่น้อย
 ทั้งนางก็ไม่คิดว่าต่อไปจะใช้ชีวิตเฉกเช่นเจ้าของร่างเดิม ไม่สู้หาข้ออ้าง
 พุดออกมาเสียแต่ตอนนี้ ต่อไปก็เป็นตัวเองได้อย่างสบายใจ

นางก็ไม่หวังว่ามู่หฺวาสุยจะสงสัยในตัวนาง อย่งไรเสียร่างนี้ก็เป็น
 ร่างกายของเจ้าของร่างเดิมจริง อีกทั้งความทรงจำของเจ้าของร่างเดิม

นางก็รู้ทั้งหมด ไม่กลัวหมู่หวาฮุยจะส่องตรวจเรื่องใดๆ ในอดีต

หมู่หวาฮุยฟังแล้วก็ง้างเขี้ยวส่งสัย นิสัยก่อนหลังของเมิ่งถึงต่างกัน
มากจริง

แต่เขาพลันนึกได้ว่าเมื่อก่อนเคยได้ยินคนพูดว่าหญิงสาวที่ผิดหวัง
เรื่องความรัก นิสัยจะเปลี่ยนแปลงง่าย ศิษย์น้องคงแสร้งทำเป็นเข้มแข็ง
ต่อหน้าเขากระมัง เช่นนั้นเขาจึงไม่ได้พูดอะไรอีก และหยิบของขวัญที่เขา
เอามาฝากเมิ่งถึงจากการเดินทางครั้งนี้่อออกมาจากแหวนเก็บทรัพย์

ก่อนหน้านี้อหลังจากที่อาจารย์พาเมิ่งถึงขึ้นเขามาแล้วก็เริ่มกักตุน
โยนเมิ่งถึงมาให้เขา เขามองเมิ่งถึงที่อายุยังไม่ถึงสิบขวบแล้วกลัดกลุ้ม
ยิ่งไม่รู้ควรอบรมสั่งสอนนางเช่นไร

ทั้งเด็กคนนี้ก็มิสนิสัยนิ่งเงียบไม่ค่อยพูด ถ้าเขาไม่เป็นฝ่ายเอ่ยปากถาม
นางก็ยืนเฉยทั้งวันไม่พูดอะไรสักคำ เพราะเรื่องนี้หมู่หวาฮุยจึงตั้งใจไปขอ
คำชี้แนะจากผู้เฒ่าว่าควรดูแลเด็กเช่นไร และเพราะเหตุนี้เองจึงกลายเป็น
ความเคยชินที่ว่าทุกครั้งทีลงจากเขากลับมาจะต้องมีของขวัญของฝาก
มาให้นาง

เพียงแต่ที่ผ่านมามีว่าเขาจะเอาของขวัญอะไรมาให้เมิ่งถึง นางก็
ล้วนมีสีหน้าเฉื่อยเนื่อย ไม่มีท่าทางดีใจแม้แต่น้อย อย่างมากก็บอก
ขอบคุณศิษย์พี่อย่างเย็นชาคำหนึ่งเท่านั้น

ทว่าเวลานี้เขามองสีหน้าที่เต็มไปด้วยความตื่นเต้นดีใจของ
แม่เมิ่งน้อย เดี่ยวก็ยื่นมือมาลูบคลำสิ่งนี้ เดี่ยวก็ยื่นมือไปลูบคลำสิ่งนั้น
จากนั้นก็เงยหน้าขึ้นยิ้มพลางถามเขา "ศิษย์พี่ ของเหล่านี้ล้วนมอบให้
ข้าหรือ"

เมื่อก่อนเหตุใดไม่เคยสังเกตเห็นบนแก้มของนางมีลักยิ้ม หัวคิ้ว

ดวงตาก็ขมอมยิ่ง ยามแยมย้มในดวงตาราวกับมีดวงดาวระยิบระยับ
นับพัน อารมณ์ที่เต็มออกจะมีว่หม่นดูเหมือนจะดีขึ้นมาในทันใด

"อืม" เขาพยักหน้าบ่อยๆ ยิ้มอย่างอ่อนโยน

เมื่งถึงซาบซึ่งใจจนแทบร้องให้ออกมา เทพบุตรไม่เพียงปกป้องนาง
ยังเอาของขวัญมาให้นางมากเพียงนี้!

เจ้าของร่างเดิมช่างโง่เขลา นางจะชอบบุรุษทั้งที่มีศิษย์ที่ดีๆ เช่นนี้
ไม่ชอบกลับไปชอบหลังซึ่งเหยา

เมื่งถึงอ้อมตุ๊กตาดินเหนียวตัวหนึ่งอยู่ในมือ คลี่ย้มให้มู่หว่าฮุย

"ขอบคุณศิษย์พี่ ข้าชอบของขวัญเหล่านี้มาก"

ตุ๊กตาดินเหนียวตัวนี้สูงราวๆ ชุ่น* กว่า อยู่ในท่านั่งขัดสมาธิ
สวมเสื้อผ้าพื้นแดงลายดอกสีน้ำเงิน อ้อมปลาทูอยู่ในอ้อมแขนตัวหนึ่ง
บนใบหน้าอ้วนขาวย้อมกริม ดูแล้วมีความสุขยิ่ง

ของสิ่งนี้เขาเพียงซื้อติดมือมาเท่านั้น รวมถึงของขวัญที่วางกอง
อยู่บนโต๊ะเหล่านี้ เขาก็แค่ซื้อติดมือมา ไม่ได้ตั้งใจเลือกอย่างจริงจัง
อย่างไรเสียไม่ว่าเขาจะซื้อของขวัญสิ่งใดกลับมา ศิษย์น้องก็ล้วนมีสีหน้า
เช่นนั้น ไม่เคยมีท่าทีว่าชอบ

ส่วนสาเหตุที่เขายังคงรักษาความเคยชินนี้มาตลอดก็เพียงเพราะ
เห็นเป็นหน้าที่อย่างหนึ่ง อาจารย์จะรู้ว่าเขาที่เป็นศิษย์ที่ผู้่นรักและ
ทะนุถนอมศิษย์น้องไม่น้อย

ทว่ายามนี้เห็นเมื่งถึงประคองตุ๊กตาดินเหนียวย้อมแยมเบิกบาน
สีหน้าดีอกดีใจ เขาพลันรู้สึกว่บางทีคราวหน้าเวลาซื้อของขวัญให้
ศิษย์น้อง เขาควรจะต้องใจเลือกสักหน่อย

* ชุ่น เป็นหน่วยมาตรวัดของจีนสมัยโบราณ เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว ระยะเวลา 10 ชุ่นเป็น 1 ฉือ (เซี่ยะ)

เพราะท่าทางของศิษย์น้องยามแยมยิ้มดูสดใสชวนมองยิ่ง ทำให้
คนเห็นจิตใจเบิกบานตามไปด้วยอย่างแท้จริง

4

เช้าวันรุ่งขึ้น เมิ่งถึงไปเข้าเรียนที่กระทะโจมห้องเรียน

ตามเนื้อหาในหนังสือนิยายกำหนดไว้ว่าทุกวันศิษย์ในสำนักหิงหวาที่พลังวัตรต่ำกว่าขั้นสร้างฐานลงไปต้องตื่นเข้าไปที่กระทะโจมห้องเรียน ซึ่งมีคนสอนหนังสือให้โดยเฉพาะ

แม้เมิ่งถึงจะเข้าสำนักหิงหวามาหลายปีแล้ว ทั้งยังมีมู่หวาสุขคอยดูแลเป็นพิเศษอยู่เสมอ แต่น่าเสียดายที่จนถึงตอนนี้นางก็ยังไม่ผ่านขั้นสร้างฐาน เจ้าของร่างเดิมสติปัญญาธรรมดาๆ ก็เรื่องหนึ่ง อีกด้านหนึ่งคือเจ้าของร่างเดิมก็ไม่ค่อยเอาใจใส่ในการฝึกฝน

แต่เมิ่งถึงไม่เป็นเช่นนั้น

ในเมื่อนางกำหนดเป้าหมายให้ตนเองแล้วว่าจะปกป้องมู่หวาสุข ถ้ากำลังความสามารถของตนไม่แข็งแกร่งพอจะปกป้องเขาได้อย่างไร คงทำได้เพียงพออย่างเดียวเท่านั้น

อีกทั้งไม่เพียงเพื่อมุ่งหาความสุข ถ้านางแข็งแรงแกร่งมากพอ เมื่อวานนาง
 ยังจะถูกหลิวหลิงอวีนใช้ไอกระบี่ฟันถ้วยชา ตัดแขนเสื้อขาดหรือ ย่อม
 สามารถข่มหลิวหลิงอวีนลงกับพื้นถู่ไถแรงๆ ได้โดยตรง

ด้วยเหตุนี้อยู่ในชั้นเรียนเมิ่งถั่งจึงฟังคำสอนอย่างตั้งอกตั้งใจ

กระทั่งยังตั้งใจเอากระดาศพู้กันมาเป็นพิเศษ ตรงใดฟังไม่เข้าใจ
 ก็ลงมือจดไว้ หลังเลิกเรียนไม่รอให้อาจารย์สาวทำเดินออกจากห้อง
 ก็รีบวิ่งเข้าไปถาม ทำทางตั้งอกตั้งใจใฝ่รู้ยิ่ง

อาจารย์ท่านใดบ้างไม่ชอบลูกศิษย์ที่ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ด้วย
 ความตั้งใจไม่เพียงอธิบายให้เมิ่งถั่งฟังในจุดที่นางไม่เข้าใจอย่างละเอียด
 ยังถือโอกาสบอกอาคมบางอย่างที่เกี่ยวข้องกันให้นาง จากนั้นจึง
 เดินจากไปด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

เมิ่งถั่งปล้นเข้าใจขึ้นมา เดินไปคิดไป ค่อยๆ เดินกลับมาถึงที่นั่ง
 ของตนแล้วนั่งลงไป เอาข้อคิดที่ตนได้รับมาเขียนลงบนกระดาศ นาง
 เขียนอย่างเพลิดเพลินไม่ได้สังเกตเห็นสายตาที่คนอื่น ๆ มองตน

แต่ก่อนเมิ่งถั่งผู้นี้ไม่ใช่นั่งอยู่ในที่นั่งที่ไกลที่สุดคนเดียว ดูไร้วัดตน
 ดูตะไคร่น้ำในเงามืดหรือ หेतดูไคววันนี้กลับมานั่งแถวหน้าสุด
 เลิกเรียนยังกล้าเป็นฝ่ายไปหาอาจารย์ซักถามปัญหาอีกด้วย

เวลานี้ทั้งสำนักหมิงหวาต่างรู้เรื่องที่นางไปสารภาพความในใจ
 กับหลิงซิงเหยาและถูกปฏิเสธแล้ว มีคนหัวเราะพลางเหน็บแนมนาง
 "ศิษย์พี่เมิ่ง นี่ท่านผิดหวังในความรักจึงมูมนะฝึกฝนเช่นนั้นหรือ ใ้อหยา
 หรือท่านไม่รู้ว่าคุณศิษย์พี่หลิงชอบหญิงสาวที่บอบบางอ่อนหวานนุ่มนวล
 ลักษณะท่าทางเช่นนี้ของท่าน ศิษย์พี่หลิงยิ่งไม่มีทางชมชอบ" พอพูดจบ
 รอบข้างก็มีเสียงหัวเราะครืน

เมื่ถึงกลอนกษัตริย์ขึ้นบน ไต่กลับไปที่ "เรื่องของข้าก็ยวอะไร กับเจ้า เห็นคนกินหัวใช้ทำเค็มแล้วคนกินจืดเป็นทุกข์แทน* หรือ ยุ่งกับ เรื่องของตนเองก็พอแล้ว"

ต้องรีบเปลี่ยนแปลงตนเองให้แข็งแกร่งให้จงได้ หากไม่ก็จะเกิด เหตุการณ์เช่นนี้ หากนางแข็งแกร่งมากพอ ไม่ต้องลงมือ เพียงปล่อย อานุภาพคุณความดีข่มก็สามารถบีบบังคับคนให้คุกเข่าลงกับพื้นเรียก ท่านพ่อได้แล้ว

คนผู้นั้นได้ยินแล้วชะงักออกไปชั่วคราว เพราะในความทรงจำของเขา ไม่ว่าจะพวกเขาจะหัวเราะเยาะเมื่ถึงอย่างไร เมื่ถึงก็จะนิ่งเงียบ จากนั้นก็จะยิ่งก้มหน้าลงต่ำ แต่เวลานี้นางไม่เพียงกล้าข้อนคำ คำพูดที่พูดออกมา ยังทำให้เขาไม่อาจโต้แย้งได้...

"เวลานี้ศิษย์พี่เมื่มีส่งาน่ายำเกรงแล้ว" มีเสียงเย็นชาดังขึ้นมาจาก ด้านหลัง "ศิษย์น้องซุนเพียงเจตนาดีเตือนท่านคำหนึ่ง ท่านกลับต่อว่า เขาเช่นนี้"

คนผู้นี้หูหนวกหรือโง่เขลาเกินแน่ คำพูดเหล่านั้นของศิษย์น้องซุน คือการเตือนด้วยเจตนาดี? การเตือนด้วยเจตนาดีเช่นนี้ให้เจ้า เจ้าจะรับ หรือไม่

เมื่ถึงหันหน้าไป จำได้ว่าคนพูดเป็นศิษย์หญิงคนหนึ่งของยอดเขา ชิงหง มีชื่อว่าติงเล่อเซวียน

ข้างกายนางยังมีหญิงสาวคนหนึ่งนั่งอยู่ นางสวมชุดกระโปรงสีชมพู ผิวพรรณนวลเนียนเกลี้ยงเกลายิ่งกว่าหิมะ รูปร่างงดงามละมุนละไม

* เห็นคนกินหัวใช้ทำเค็มแล้วคนกินจืดเป็นทุกข์แทน เป็นสำนวน หมายถึงคนที่ชอบยุ่งเรื่องคนอื่น พอครั้ง คนที่ไม่รู้ความเป็นมาของเรื่องราวกลับเข้ามายุ่งเกี่ยววนวายทำให้ยิ่งเสียเรื่อง อย่างเช่นคนชอบกินเค็มได้กิน ของเค็มก็มีความสุข คนกินจืดไม่เข้าใจกลับเป็นห่วง

กำลังตั้งชายแขนเสื้อของติงเล่อเซวี่ยน ห้ามปรามด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล "ศิษย์พี่ติง ท่านอย่าว่าศิษย์พี่เมิ่งเซ่นนี้"

ในใจของเมิ่งฉว่งฉวี่นักรบกระจ่างแจ้ว คนผู้นี้คงจะเป็นนางเอกอวิ้นชูเยวี่ยแน่ๆ

อวิ้นชูเยวี่ยผู้นี้ถือป้ายนางเอกคนโปรด เกิดมาก็เป็นดั่งไข่มุกในมือของเจ้าเมืองชื่อเซียว คนทั้งจวนเห็นนางเป็นดั่งแก้วตาดวงใจ ฝ้าปากป้องค้อมครองอย่างระมัดระวัง บ่มเพาะให้นางเป็นคนบอบบางไร้เดียงสาไม่รู้ถึงความทุกข์ยากของโลก อาจเพราะในจวนพะเน้าพะนอเกินไป จึงรู้สึกว่าการใช้ชีวิตชืดชืดน่าเบื่อ เลยเล่นสนุกด้วยการหนีออกจากจวน

ในเมื่อเป็นนางเอกย่อมต้องมีอะไรแตกต่าง เช่นนั้นนักเขียนก็กำหนดให้นางมีร่างหยกไขว้กระดูกหงส์ พุดต่างๆ ก็คือสำหรับบุรุษผู้ฝึกวรยุทธ์แล้ว ร่างกายนี้เป็นสิ่งช่วยเสริมพลังวัตรอันยอดเยี่ยม

นางเอกในหนังสือนิยายที่บอบบางน่าทะนุถนอมเช่นนี้ จะคาดหวังให้นางเป็นมังกรผยองฟ้า* จูโจมฟ้าจูโจมดินกวาดล้างโลกด้วยกระบี่เล่มเดียวได้อย่างไร นี่เป็นผู้ใช้ที่ไม่อาจได้รับความทุกข์ยากแม้แต่้อย ดังนั้นแม้นางเอกจะมีสติปัญญาที่ไม่ธรรมดา แต่พลังวัตรก็กลับไม่สูง

การพาร่างกายเช่นนี้ไปโน่นนี่จนทั่วก็ไม่ต่างอะไรกับเด็กน้อยถือทองคำไปเดินตลาดที่ผู้คนคึกคัก ไม่นานก็ต้องถูกคนสังเกตเห็น

ในช่วงคับขันอันตรายนางเอกอย่างหลังซึ่งเหยาเป็นวีรบุรุษช่วยโถมงาม ทั้งสองคนก็เกิดรักแรกพบต่อกัน จากนั้นอวิ้นชูเยวี่ยก็ตามหลังซึ่งเหยากลับมาสำนักหมิงหวา ผู้อาวุโสแห่งยอดเขาชิงหงจึงรับเป็นศิษย์

* มังกรผยองฟ้า เป็นสแลงออนไลน์ เป็นคำเรียกกึ่งหยอกล้อกึ่งประชดประชัน หมายถึงผู้เก่งกาจอยู่ยงคงกระพัน เอาชนะคู่ต่อสู้ได้โดยง่าย

ได้รับการดูแลโปรดปรานจากทุกคนต่อไป เพียงแค่ชอบตานางแดง
ขึ้นมาเล็กน้อยก็จะมีคนช่วยออกหน้าแทนนางมากมาย

อย่างเช่นตมึงเล่อเซวียนผู้นี้เห็นชัดว่ากำลังออกหน้าแทนนาง เพียง
เพราะเรื่องเมื่อสองวันก่อนที่เม็งถึงไปสารภาพความในใจกับหลิงซิงเหยา
เม็งถึงออกจะนึกรำคาญขึ้นมาจริงๆ แล้ว

ไม่รู้จั๊กจิบจั๊กสึนเสียที เมื่อวานนางไม่ใช่เพิ่งแสดงท่าทีของตนกับ
หลิวหลิงอวีนอย่างชัดเจนและจริงจังไปแล้วหรือ เหตุใดเวลานี้ตมึงเล่อเซวียน
ก็ยังเป็นเช่นนั้นอีก

คนในยอดเขาซิงหงเช่นพวกเจ้าไม่ว่าผู้น้อยผู้ใหญ่ได้กำหนดกัน
เป็นการภายในแล้วว่าหลิงซิงเหยาก็คือสามีของอวีนชูเยวี่ คนอื่นไม่อาจ
มองแม้แต่แวบเดียว ในเมื่อเป็นเช่นนั้นเหตุใดพวกเจ้าไม่เอาหลิงซิงเหยา
กลับไปขังไว้ที่ยอดเขาซิงหง ไม่ให้เขาออกมาเล่า

"ข้ามีสง่านาย้าเกรงแล้วอย่างไร"

เม็งถึงลุกขึ้นมายืน ยกมือขึ้นไปตีตมึงเล่อเซวียน รวมทั้งศิษย์น้องซุน
ที่เพิ่งเห็นบนแนมนางไปเมื่อครู่ผู้้นั้น รวมถึงคนอื่น ๆ

"เจ้า...เจ้า ยังมีพวกเจ้านั่งอยู่ที่นี้ทุกคน เข้าสำนักข้ากว่าข้าทั้งสิ้น
ล้วนต้องเรียกข้าว่าศิษย์พี่ กฎระเบียบของสำนักหมิงหว่าลี้มหมดแล้วหรือ
เช่นนั้นวันนี้ข้าผู้เป็นศิษย์พี่จะสั่งสอนพวกเจ้าเอง!

เมตตากฤษณา คุณธรรม มารยาท ภูมิความรู้ ล้วนจะให้ภัย กตัญญู
เคารพผู้อาวุโสกว่า ข้ออื่นข้าจะยังไม่พูดถึง เคารพผู้อาวุโสกว่า คำนี้
รู้ความหมายกันหรือไม่ เคารพรักต่อพี่ชายพี่สาว! ในเมื่อข้าเป็นศิษย์พี่
ของพวกเจ้า พวกเจ้าก็สมควรต้องให้ความเคารพข้า ยังจะกล้าพูดจา
แปลกประหลาดเสียดื้อีประชดประชันข้า! นี่ก็คือผู้น้อยล่วงเกินผู้ใหญ่!

อ้อ ข้าวางตัวมีสง่านำยำเกรงต่อหน้าพวกเจ้าสักหน่อยแล้วอย่างไร พวกเจ้าไม่อาจยอมรับหรือ ขอบอกกับพวกเจ้าตามตรง ต่อให้วันนี้ ข้าดูค่าพวกเจ้า ตบหน้าพวกเจ้าฉาดหนึ่งแล้วอย่างไร ต่อให้พวกเจ้าไปฟ้องผู้อาวุโสที่หอคุมกฎ ข้าก็ยังคงมีเหตุผลเหนือกว่า!"

อีวันนี้นางจะลองใช้สถานะกดขี่คนดู ดูว่าวันหน้าคนเหล่านี้ยังจะกล้าพูดจาแปลกประหลาดเสียดสีประชดประชันนางเช่นนี้อีกหรือไม่!

บรรดาศิษย์ที่นั่งอยู่ในที่นั่งเหล่านี้ แต่ก่อนไหนเลยจะเคยเห็นเม็งถึงที่เป็นเช่นนี้ ชั่วขณะนั้นถึงกับถูกกลืนอายุความน่าเกรงขามบนร่างของนาง ทำให้หวาดหวั่น ไม่กล้าบุ่มบ่ามทะเลือก

หากแต่ติงเล่อเซวียนผู้นั้นกลับโกรธจนสิ้นไปทั้งตัว

"ท่านหน้าไม่อาย!"

เม็งถึงคิด หรือว่าพวกเจ้าศิษย์ยอดเขาชิงหงไม่มีคำใหม่จะด่าคนแล้วหรืออย่างไร พลิกไปพลิกมาก็มีเพียงหน้าไม่อายสามคำนี้

"ไหนเจ้าว่ามาซิ ข้าหน้าไม่อายอย่างไร" สองมือเม็งถึงกอดอยู่ที่อก ร่างเอียงพิงโต๊ะเรียน ท่าทางดูแล้วเหนื่อยหน่ายยิ่ง

เห็นชัดว่าไม่เห็นติงเล่อเซวียนอยู่ในสายตา ติงเล่อเซวียนมีหรือจะมองไม่ออก

ในใจยิ่งโกรธแค้นแล้ว ทว่าในความโกรธแค้นยังเจือไปด้วยความเหยียดหยามอยู่หลายส่วน

"พวกเราต้องเรียกท่านว่าศิษย์พี่ไม่ผิด แต่ท่านก็ไม่ดูเสียบ้าง พวกเราเหล่านี้เข้าสำนักหมิงหว่าช้ากว่าท่านก็ปี เสียแรงท่านยังมีฐานะเป็นศิษย์สายตรงของท่านเจ้าสำนัก ปกติมีญาติยิวพิเศษป้อนให้เท่าไร จนบัดนี้ลำดับชั้นก็ยังไม่ถึงขั้นสร้างฐาน ศิษย์พี่หลังที่เข้าสำนักมาพร้อมท่าน เวลานี้

กำลังมุ่งเข้าสู่ขั้นจินตนาการแล้ว"

พูดมาถึงตรงนี้ต๋มเล่เอเซวียนก็ควบคุมตนเองไม่อยู่ พูดเสริมอย่าง
โกรธแค้นอีกประโยคหนึ่ง "ฮี้ ขอเพียงแบ่งยารักษาเหล่านี้ให้ข้าสักครึ่งหนึ่ง
ข้าคงบรรลุขั้นสร้างฐานอย่างสมบูรณ์ไปนานแล้ว"

เข้าใจแล้ว ดูแล้วสาเหตุที่เจ้าของร่างเดิมตกเป็นเป้าไม่ใช่เพียง
เพราะนิสัยอ่อนแอของตนต่ำต้อยข่มเหงได้ง่าย ยังเพราะเจ้าของร่างเดิม
สติปัญญาความรู้ธรรมดาๆ แต่กลับได้รับความโปรดปรานจากเจ้าสำนัก
รับมาเป็นศิษย์สายตรง เสพสุขจากแหล่งทรัพยากรที่คนเหล่านี้ไม่กล้า
แม้แต่จะนึกถึง

ก็เพราะความริษยาจึงได้ร่วมมือกันก็คิดกันเจ้าของร่างเดิม

หากพวกเจ้าเข้าใจว่าเพราะเหตุใดเจ้าของร่างเดิมจึงได้รับความ
โปรดปรานจากเจ้าสำนัก รับมาเป็นศิษย์สายตรง หากพวกเจ้าเข้าใจว่า
เพราะเหตุใดเจ้าสำนักจึงดีต่อเจ้าของร่างเดิมเช่นนั้น กลัวก็แต่เมื่อรู้
ความจริงแล้ว ให้พวกเจ้ามาเป็นศิษย์สายตรงของเจ้าสำนัก เจ้าก็ยัง
ไม่ยอมด้วยซ้ำ

เมื่ถึงในใจยิ่งยืนยันเรื่องนี้ ทว่าบนใบหน้ากลับยังคงมีท่าที่เหนียวหน่ย
"อ้อ ที่เจ้าพูดมากก็มีเหตุผลอยู่หลายส่วน"

ต๋มเล่เอเซวียนกำลังคิดว่าเมื่ถึงผู้นี้ดูแล้วยังมีญาณทัศนะที่รู้ตัวเอง
คืออยู่หลายส่วนก็ได้ยินคำพูดถัดมา

"ทว่าทำอย่างไรได้เล่า ถึงสติปัญญาของข้าจะธรรมดาสามัญ
เจ้าสำนักมาหลายปียังตีฝ่าขั้นสร้างฐานไม่ได้ ยังต้องเล่าเรียนอยู่กับ
พวกเจ้าด้วยกันที่นี้ แต่ข้าก็ยังคงเป็นศิษย์พี่ของพวกเจ้า"

เอนฟิงโตะเรียนด้วยร่างอ่อนระทวยราวกับไร้กระดูก เมื่ถึงมอง

ติงเล่อเซวียนด้วยสีหน้ายิ้มกริ่ม

"พวกเจ้าพบเจอข้าก็ยังคงต้องเรียกข้าศิษย์พี่เมิ่งอย่างน้อย
ข้าสามารถวางท่าสั่งสอนพวกเจ้าได้ พวกเจ้าก็ได้แต่ต้องรับฟังแต่โดยดี
ไม่อาจโต้แย้ง หาไม่ละก็ ข้าก็จะบอกกับศิษย์พี่หรืออาจารย์ของข้า
หรือถ้าเหล่าผู้อาวุโสที่หอคุมกฎฐู่เข้า พวกเจ้าลองทาดู ถึงตอนนั้น
ใครจะถูกลงโทษกันเล่า"

เมิ่งถึงหาใช่เจ้าของร่างเดิมที่ถูกข่มเหงรังแกก็ได้แต่อดทนอยู่เงียบๆ
ในเมื่อมีคนหนุนหลังอยู่เหตุใดจะไม่ใช้

ประจักษ์ชัดแจ้งว่าติงเล่อเซวียนถูกความไร้ยางอายของเมิ่งถึงทำให้
ตื่นตระหนกตกใจ ซึ่หน้านางอยู่เป็นนาน ยังคงอึ้งไม่รู้ว่าจะพูดอะไร
ต่อไปดี

หน้าของคนที่นั่นหนาถึงเพียงนี้แล้ว ต่อให้นางพูดอะไรก็ไม่มี
ประโยชน์ ไม่อาจทำให้ผู้อื่นเจ็บปวดแม้แต่น้อยนิด

เมิ่งถึงยังคงมองอีกฝ่ายด้วยสีหน้ายิ้มกริ่ม กระทั่งยังเลิกหางคิดขึ้น
เล็กน้อย ท่าทางเหมือนจะบอกว่าแน่จริงเจ้าก็ดำซ้ำอีก ดูข้าจะยั่วผู้เจ้า
ให้โมโหจนตายได้หรือไม่

ติงเล่อเซวียนถูกนางทำให้โมโหจนหน้าเป็นสีตับหมู* แต่ฝึปกกลับ
ใช้การไม่ได้ เพลิงโทสะที่แน่นอนไม่รู้ควรแสดงออกมาเช่นไร

อวิณฐุเวียที่นั่งอยู่ข้างกายนางเห็นศิษย์พี่ของตนมีท่าทางเช่นนี้
ก็รีบกล่าวปลอบใจนางเบาๆ สองคำ

จากนั้นก็หันหน้ามา มองเมิ่งถึงอย่างห้วนหวาด น้ำเสียงอ่อนแอ
เปราะบาง

* สีตับหมู คือสีม่วงคล้ำ สีเขียวคล้ำ

"ศิษย์...ศิษย์ที่เมิ่ง ศิษย์ที่ตมิ่งของข้าไม่ได้มีเจตนาจะยกย่อนท่าน นางก็เป็นคนใจร้อนเช่นนี้เอง ความจริงแล้วนางเป็นคนดีมาก ท่าน... ท่านอย่าดูนางเลย" พูดมาถึงช่วงท้ายในดวงตารูปเมลิ็ดซิง* สุกใสคู่นั้น ของนางถึงกับมีม่านน้ำผุดขึ้นมาชั้นหนึ่ง ดูเหมือนจะร้องไห้ไม่ร้องให้อยู่แล้ว

เมิ่งถึงคิด

อะไรกัน เพียงคำพูดที่ว่าตมิ่งเล่อเซวี่ยนเป็นคนดีมาก เพียงเป็นคนใจร้อนเช่นนี้ประโยคเดียว นางก็สมควรต้องอดทนต่อคำพูดเย้ยหยันและด่ากระทบกระทั่งียบเปรียบเปรยเช่นนั้นหรือ

อีกทั้งขอร้องเถอะ นี่เป็นเรื่องระหว่างข้ากับตมิ่งเล่อเซวี่ยน เจ้าเข้ามาวุ่นวายอะไรกัน

เข้ามายุ่งเกี่ยวกับเข้ามายุ่งเกี่ยว แต่เจ้าไยต้องแสดงสีหน้าท่าทางเช่นนี้ ใครไม่รู้ยังเข้าใจว่าข้าข่มเหงรังแกเจ้าแล้ว

ขณะเมิ่งถึงคิดจะสั่งสอนหลักการวางตัวให้อิวินชูเยวี่ย ไม่ใช่คนทั้งใต้หล้าล้วนเป็นบิดามารดาของเจ้า ล้วนต้องยอมอ่อนข้อให้เจ้า คุณหนูใหญ่ผู้นี้ ต้องพูดกับเจ้าด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลอ่อนโยน ด้วยกลัวจะทำให้เจ้าตกใจอยู่นั้น ก็พลันได้ยินเสียงศิษย์น้องซุนผู้นั้นร้องขึ้นมา "ศิษย์พี่หลังมาแล้ว!"

* ซึ่งหมายถึงแอปปริคคอต เป็นพืชตระกูลเดียวกับต้นเหมย (บัวย) ชาวจีนมักเปรียบดวงตาที่กลมโตว่าเหมือนเมลิ็ดซิง

5

เม็งถึงได้ยินเสียงก็หันหน้าไป แล้วจึงเห็นว่าที่ใต้ต้นสนในลาน
 ด้านนอกประตู ไม่มีใครคนผู้หนึ่งมายืนอยู่ตั้งแต่เมื่อใด คนผู้นั้นสวมชุด
 เรียบง่ายสีดำอึกา เหวคาดสายรัดเอวสีเดียวกัน แต่ใบหน้าของเขา
 กลับดูซีดขาว แม้นอกห้องแสงอาทิตย์จะอบอุ่น คนผู้นี้กลับยังคงทำให้
 คนรู้สึกถึงความเย็นเยือก

เม็งถึงรู้ได้ทันที เขาก็คือหลิงซิงเหยา นางนึกถึงคำบรรยายเกี่ยวกับ
 หลิงซิงเหยาในหนังสือนิยาย

'ทั้งร่างดูเฉยเมย ถึงจะอยู่ท่ามกลางโลกมนุษย์ที่คึกคัก รอบตัว
 มีฝูงชนจอแจพลุกพล่าน ก็ไม่เกี่ยวอันใดกับเขาแม้แต่น้อย'

ช่วงทำยยังบรรยายถึงความในใจของเขา

'ทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกใบนี้ นอกจากอวิณชฺชเวรียแล้ว เขาล้วน
ไม่เอามาใส่ใจ'

จะพูดอย่างไรดี ตอนเมิ่งถึงอ่านมาถึงตรงนี้ก็แอบร้องขอความ
เป็นธรรมแทนบิดามารดาบุญธรรมและอาจารย์ของเขา

คิดไม่ถึงว่าบิดามารดาบุญธรรมที่ลำบากลำบากเลี้ยงดูท่านมา
สุดท้ายทั้งคู่ยังเสียสละชีวิตเพื่อช่วยชีวิตท่าน อาจารย์ของท่านทุ่มเท
กายใจอบรมสั่งสอนท่านจนมีความสามารถ ภายหลังก่อนตายยังถ่ายทอด
พลังวัตรทั้งหมดของตนให้กับท่าน ท่านกลับไม่มีพวกเขาอยู่ในใจ

นี่ไม่ใช่หมาป่าตาขาว* แล้วจะเป็นอะไรได้

ดังนั้นแม้เมิ่งถึงจะเป็นคนที่ชื่นชอบคนที่รูปร่างหน้าตาคนหนึ่ง
ครั้งนี้ตอนเห็นหลังชิงเหย้า นางยังคงเบือนหน้าไปด้วยสีหน้าเฉยเมย

พระเอกที่จิตใจแห้งแล้งเย็นชา ไม่เคยรู้ว่าการสำนึกในบุญคุณ
คือสิ่งใด โทษดินโทษฟ้า วันยังค่ำเอาแต่รู้สึกรังเกียจชดชชะตาไม่ยุติธรรม
คนทั้งโลกล้วนติดค้างเขา อะไรนิดอะไรหน่อยก็จะทำลายล้างโลกให้
พินาศย่อยยับ นางอยู่ให้ห่างจากเขาจะดีกว่า

ในโลกนี้มีคนมากน้อยเท่าไรที่โชคชะตาระหกระเหินต้องผ่าน
ความทุกข์ยากต่างๆ นานา แต่พวกเขาก็ใช้ชีวิตอย่างเปี่ยมไปด้วย
ความหวังและมีจิตใจที่ดีงาม ไม่เคยโทษฟ้าดินโทษผู้อื่น พาลพาโล
ไปทั่วเพียงเพราะตนมีชีวิตที่ยากลำบาก

หมู่วาฮูยก็คือคนที่เป็เช่นนี้คนหนึ่ง โลกจุมพิตซ้ำด้วยความเจ็บปวด

* หมาป่าตาขาว เป็นสำนวน หมายถึงคนที่ชั่วร้าย ไร้คุณธรรม ไร้มนุษยธรรม ยังหมายถึงคนที่อกตัญญู
มีแต่ตาขาวจึงตาบอดมองอะไรไม่เห็น

ข้าจะตอบแทนด้วยเสียงเพลง* ด้วยเหตุนี้สุดท้ายเมื่อรู้จุดจบของเขา
เม็งถึงจึงได้ปวดใจมากเพียงนั้น

เม็งถึงหันหน้ากลับมาก็เห็นขอบตาทั้งสองของอวิ้นชูเวียยั้งแดงขึ้น
อีกทั้งหยดน้ำในดวงตาก็มาเกาะกลุ่มรวมกันราวกับพริบตาถัดมาก็จะ
หยาดหยดลงมาแล้ว

เม็งถึงคิด มารดามันเถอะ ช่างเสแสร้งยิ่งนัก เม็งถึงรู้สึกขุ่นลุกชัน
ไปทั้งร่าง

หญิงงามมีน้ำตาขังคลอ หลังชิงเหยาย่อมปวดใจ สายตาที่มอง
อวิ้นชูเวียยั้งละมุนละไมขึ้นไม่น้อย

ทว่าตอนสายตาของเขาเบนมาที่เม็งถึงก็ยังคงเฉียบขาดเย็นชาดังเดิม
เม็งถึงไม่สะทกสะท้าน กระทั่งคร้านจะมองเขา นั่งลงบนเก้าอี้จัด
กระดาษพู่กันของตนไป

แม้หลังชิงเหยากับเม็งถึงจะเข้าเป็นศิษย์สำนักหมิงหวาในเวลา
เดียวกัน แต่เขาบรรลู่ขั้นสร้างฐานอย่างสมบูรณ์แล้ว อีกไม่กี่วันก็จะเข้าสู่
ขั้นสร้างตัน ไม่ต้องมาเข้าห้องเรียนใหญ่ขนาดนั้นที่เขามาที่นี่เพราะ
วิชาถัดไปเป็นวิชาหลอมโอสถ ผู้สอนคือศิษย์ที่ท่านหนึ่งแห่งยอดเขาป้อวิ้น
ของพวกนาง แต่ศิษย์ที่ท่านนี้มีฐานะกะทันหันมาไม่ได้ จึงให้หลังชิงเหยา
มาแจ้งให้ทราบ ให้พวกนางศึกษาด้วยตนเอง

ที่เรียกว่าศึกษาด้วยตนเอง นั่นก็คือตามสบาย

เม็งถึงใช้ความเร็วสูงสุดเก็บข้าวของของตนไว้ในแหวนเก็บทรัพย์สิน
แล้วหมุนตัวเดินออกไปทันที

* 'โลกจุมพิตข้าด้วยความเจ็บปวด ข้าจะตอบแทนด้วยเสียงเพลง' เป็นคำพูดของรพินทรนาถ ฐากูร นักคิด
นักปรัชญาชาวอินเดีย หมายความว่าแม้โลกได้นำพาความเจ็บปวด ความทุกข์มาให้เรา อย่างไรก็ตาม
เราควรมีทัศนคติในแง่บวก เห็นความลำบากเหล่านี้เป็นประสบการณ์ ยังคงรักโลก โลกยังคงสวยงาม

เมื่อคืนนางเรียบเรียงความทรงจำของตนเองดูแล้ว พบว่าสำนักหมิงหวาเป็นสำนักใหญ่ ดังนั้นพวกนางที่เป็นศิษย์ในสำนักล้วนต้องฝึกวิชาการกระบี่ หลอมไอศถ อาวุธ ค่ายกล ดนตรีเหล่านี้ทั้งหมด

เมื่ถึงรู้สึกว่าจะเรื่องนี้จะออกจะไร้สาระ เพราะในความเห็นของนางจะมีสักกี่คนที่จะมีความสามารถรอบด้าน เชี่ยวชาญในทุกสิ่ง ไม่รู้เลือกสักอย่างสองอย่างที่ตนเชี่ยวชาญหรือมีความสนใจ แล้วทุ่มเทกำลังศึกษาจริงจัง เป็นผู้มีความสามารถในด้านใดด้านหนึ่งก็นับว่าไม่เลวแล้ว

เมื่ถึงเลือกเป้าหมายของตนได้อย่างรวดเร็ว นั่นก็คือนางจะเป็นผู้ฝึกวิชาการกระบี่!

เพราะผู้ฝึกวิชาการกระบี่ต่อสู้ได้ร้ายกาจ ซ้ำยังข้ามชั้นทำรบได้ มีอำนาจพ่นาเกรงขามยิ่ง

ผู้ฝึกวิชาหลอมไอศถไม่ได้อยู่ในขอบข่ายการพิจารณาของนางเลย ด้วยเหตุนี้เมื่อได้ยินว่าอาจารย์วิชาหลอมไอศถมาไม่ได้ นางจึงหมั่นตัวจะจากไปทันที

นางจะไปหาหมู่หวาสุขเพื่อฝึกกระบี่

ช่างบังเอิญยิ่งนัก พอออกจากประตูลานนางก็เห็นหมู่หวาสุข จึงรีบวิ่งไปเรียกเขา "ศิษย์พี่"

หมู่หวาสุขได้ยินเสียงก็หันหน้ามา แล้วก็เห็นใบหน้ายิ้มแย้มของเมื่ถึง

หมู่หวาสุขยงงงันเล็กน้อย

หลายปีที่ผ่านมาศิษย์น้องผู้นี้ของเขาใบหน้าเย็นชาอยู่ตลอดเวลา ทุกครั้งเวลาเจอเขาก็จะก้มหน้าก้มตา ทว่านับแต่เมื่อวานนี้ เวลาศิษย์น้องมองคนกลับเงยหน้า และรู้จักยิ้มแล้ว

ยามแยมยิ้มคิ้วของนางจะโค้ง ในดวงตาเต็มไปด้วยรอยยิ้ม ทำให้คนเห็นแล้วอารมณ์ดีตามไปด้วย

หมู่ทิวาสุขยิ้มน้อยๆ พยักหน้า เรียกศิษย์น้องออกมาคำหนึ่ง แล้วถามนาง "อีกประเดี๋ยวจะเป็นวิชาหลอมโอสถ ศิษย์น้องจะไปไหนหรือ"

นี่เขาเข้าใจว่านางจะหนีเรียนหรือ

เมิ่งถึงชี้แจงต้นสายปลายเหตุ จากนั้นก็เอ่ยถาม "ศิษย์พี่ตอนนี้ท่านว่างหรือไม่ ข้าอยากจะฝึกกระบี่กับท่าน"

แม้หมู่ทิวาสุขจะเป็นศิษย์รุ่นที่สองของสำนักหมิงหวนเช่นเดียวกับกับเมิ่งถึง แต่พลังวัตรของเขากลับร้ายกาจที่สุดในบรรดาศิษย์รุ่นที่สอง กระทั่งยังมีฝีมือเหนือกว่าผู้อาวุโสของบางยอดเขา ทว่าทั้งแดนบำเพ็ญเขียนเมื่อเอ่ยถึงเขาขึ้นมา ไม่ว่าใครล้วนต้องกล่าวชมเชย

แต่คนที่มีความดีเช่นนี้ สุดท้ายเมื่อรู้ถึงความเป็นมาที่แท้จริงของตนกลับยินยอมให้ร่างแหलगสลายไป เมิ่งถึงคิดแล้วก็รู้สึกเสียใจ สายตาที่มองเขาเต็มไปด้วยความปวดใจและเสียดาย

ตอนแรกที่เมิ่งถึงบอกจะฝึกกระบี่กับเขา หมู่ทิวาสุขก็ประหลาดใจแล้ว เวลานี้ไม่รู้เพราะเขาตาฟาดไปหรือไม่ มักรู้สึกว่าสายตาของเมิ่งถึงที่มองเขาค่อยๆ ฝ้ามืดดำเห็นบุตรที่ ได้รับบาดเจ็บของตนเช่นนั้น...

หมู่ทิวาสุขอดหัวเราะไม่ได้ รู้สึกว่าตนจะต้องคิดมากไปเป็นแน่

"ได้" เขาผงกศีรษะน้อยๆ หางตาเหลือบไปเห็นหลังชิงเหยงกำลังเดินออกมาจากในห้องเรียน

ในใจกระจ่างขึ้นมาทันที มีนาเมื่อครู่ศิษย์น้องถึงได้เดินออกมาจากห้องเรียนอย่างรวดเร็ว ที่แท้ก็เพราะศิษย์น้องหลังอยู่ที่นี้

สำนักหมิงหวนมีทั้งหมดสิบสองยอดเขา ในสำนักมีศิษย์นับพัน

มู่หว่าฮุยกับหลังซิงเหยาไม่ได้อยู่สังกัดยอดเขาเดียวกัน ช่วงเวลาที่เข้าสำนักของคนทั้งสองก็ต่างกัน ปกติอยู่ร่วมกันน้อยมาก ดังนั้นจึงไม่คุ้นเคย แต่เมื่อวานหลังจากได้รู้ว่าศิษย์น้องไม่เพียงชอบหลังซิงเหยาผู้นี้ กระทั่งยังไปสรวลภาพความในใจกับเขาและถูกปฏิเสธมา ยามนี้มู่หว่าฮุยจึงหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะใส่ใจและมองเขาอย่างพิเน็จพิจารณา

ชายหนุ่มคือรูปตาบ นัยน์ตาเป็นประกายดุจดวงดาว รูปร่างหน้าตาพูดได้ว่าหล่อเหลา เพียงแต่บุคลิกเคร่งขรึมเย็นชาไปสักหน่อย หัวคิ้วดวงตามีประกายดุจดั่งอย่างชัดเจน

ที่แท้ศิษย์น้องก็ชอบคนเช่นนี้

แม้เมื่อวานนางจะพูดต่อหน้าเขาว่านางคิดตกแล้ว ต่อไปจะไม่ชอบหลังซิงเหยาอีก แต่เรื่องของความรักไหนเลยบอกตัดก็ตัดได้ คิดว่าตอนนั้นศิษย์น้องเพียงอวดเก่งไปเท่านั้น หาไม่แล้วเมื่อครูเหตุใดพอเห็นหลังซิงเหยานางจึงหลบออกมา

เห็นชัดว่ายังวางไม่ลง พอเห็นหลังซิงเหยาก็นึกถึงเรื่องที่สรวลภาพความในใจแล้วถูกปฏิเสธ ด้านหนึ่งก็เศร้าโศกเสียใจ อีกด้านหนึ่งเกรงว่าคงจะอับอาย ถึงอย่างไรก็เป็นศิษย์น้องของตน ไม่อาจทนเห็นนางอึดอัดลำบากใจสิ้นไม่เข้าคายไม่ออกต่อหน้าหลังซิงเหยา ครั้นแล้วมู่หว่าฮุยจึงชี้กระบี่พามาเม็งถึงกลับยอดเขาป้อวีน

หลังซิงเหยาที่อยู่ด้านหลังมองตามเงาหลังที่ค่อยๆ ห่างออกไปของพวกเขา ปรากฏในดวงตาขุ่นมัว

แต่หาใช่เพราะเม็งถึง หากแต่เป็นเพราะมู่หว่าฮุย

เห็นอยู่ว่าอายุอยู่ในวัยเดียวกันกับเขา อีกทั้งตามที่ท่านอาจารย์กล่าว มู่หว่าฮุยผู้นี้แม้สติปัญญาจะเหนือผู้อื่น แต่กลับเปรียบไม่ได้กับ

เทียนหลังเกิน* ของเขา

เวลานี้พลังวัตรของมู่หว่าฮุยกลับสูงกว่าเขามาก พอเอ่ยถึงมู่หว่าฮุย ทั้งแดนบำเพ็ญเขียนเป็นต้องสรรเสริญว่าเป็นผู้ปราดเปรื่องที่เป็นหนึ่ง ไม่มีสอง ส่วนเขาแม้ทุกอย่างจะเหนือผู้อื่นเช่นกัน แต่มีมู่หว่าฮุยผู้โดดเด่น อยู่ข้างหน้า ยามคนอื่นพูดถึงเขาขึ้นมา ก็เพียงบอก 'อ้อ เป็นศิษย์น้องของ มู่หว่าฮุย'

หลังซิงเหยาค่อยๆ กำหมัดแน่น

เขาจะต้องเหนือกว่ามู่หว่าฮุยให้ได้ ต่อไปภายหน้าต้องให้ทุกคน พอพูดถึงมู่หว่าฮุยก็บอก 'อ้อ ที่แท้ก็เป็นศิษย์พี่ของหลังซิงเหยา'

แม้เมิ่งถังจะไม่กลัวความสูง แต่ซึ่กระบืออยู่บนท้องฟ้าสูงเป็นครั้งแรก ความรู้สึกยังคงน่าหวาดผวา

ตอนแรกนางยังพอแข็งใจยืนอยู่ข้างหลังมู่หว่าฮุย ภายหลังกี่ ค่อยๆ พัฒนาเป็นจับชายแขนเสื้อเขาไว้ และกอดแขนเขาไว้โดยไม่รู้ตัว ซ้ำยังหลับตาแน่น รอจนทั้งสองลงสู่พื้น มู่หว่าฮุยก็กระบือยาวเสร็จแล้ว เมิ่งถังก็ยังไม่หายหวั่นหวาด ยังคงหลับตาทั้งสองข้าง กอดแขนเขาไว้แน่น เพียงเห็นก็รู้ว่ากลัวมาก

มู่หว่าฮุยอดหัวเราะไม่ได้

หลายปีมานี้ศิษย์น้องเอาแต่เฉยเมยไม่เคยแสดงออกทางสีหน้า บางครั้งเขายังเข้าใจว่าศิษย์น้องเป็นคนที่ทำมาจากก้อนหิน คิดไม่ถึงว่า เวลานี้นางกลับรู้จักกลัวแล้ว ดูเหมือนเขาลงจากเขาไปและกลับมาครั้งนี้

* หลังเกิน หมายถึงพื้นฐานพรสวรรค์ในการฝึกฝนบำเพ็ญเขียน แบ่งเป็นมู่หลังเกิน ฮุยหลังเกิน หัวหลังเกิน กู๋หลังเกิน เฟิงหลังเกิน เทียนหลังเกิน แต่กล่าวกันว่าผู้ที่มีเทียนหลังเกินสมบูรณ์เพียงอย่างเดียวการฝึกฝน บำเพ็ญเขียนจะก้าวรุดหน้าได้เร็วกว่าผู้ที่มีหลังเกินอื่นหลายอย่างในตัว

ศิษย์น้องก็เปลี่ยนไปราวกับเป็นคนละคน

สายตากวาดผ่านไผ่สีด้าจางๆ ที่แก้มขวาบริเวณใกล้หูของเมิ่งถึงอีกครั้ง มู่หว่าฮุยเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "ศิษย์น้อง ถึงแล้ว"

เมิ่งถึงได้ยินก็ลืมหูลืมตาทั้งสองข้างอย่างระมัดระวัง สิ่งแรกที่ทำก็คือ ก้มหน้า

ตีมากที่ได้ฝ่าเท้าก็คือพื้นดิน ไม่ใช่ความเว้งว้างที่สูงเกินหมื่นจั้ง* อีกต่อไป แต่เหตุใดในใจจึงยังคงรู้สึกไม่มั่นคง ร่างยังโงนเงนอยู่

มองสบดวงตาก็มีรอยยิ้มแฝงอยู่จางๆ ของมู่หว่าฮุย เมิ่งถึงก็ระบายลมหายใจออกมาช้าๆ ปล่อยมือทั้งสองที่กอดแขนมู่หว่าฮุยอยู่ "ขอบคุณศิษย์พี่"

มู่หว่าฮุยมองนางยิ้มๆ "กลัวการขี่กระบี่หรือ"

เมิ่งถึงพลังวัตรยังไม่พอ ถึงตอนนี้ยังขี่กระบี่ไม่เป็น นางกระทั่งกระบี่คู่กายก็ยังมี ดีที่บ่นยอดเขาทุกแห่งของสำนักหิมหว่าล้วนมีลานเคลื่อนย้าย นางอยากไปที่ใดก็สามารถใช้ลานเคลื่อนย้ายเหล่านี้ได้โดยตรง

มู่หว่าฮุยรู้สึกว่ตนสะเพร่าแล้ว ศิษย์น้องไม่เคยขี่กระบี่ไปมาบนท้องฟ้ามาก่อน เมื่อครู่เขาควรวีใช้ลานเคลื่อนย้าย

"กลัว" เมิ่งถึงพยักหน้ายอมรับตามตรง แต่หลังจากนั้นนางก็มีสีหน้าแว่นแฉ่งมั่นคง "แต่อีกไม่นานข้าก็ไม่กลัวแล้ว เพราะข้าจะฝึกขี่กระบี่ให้เป็นในไม่ช้า"

มองท่าทางเชื่อมั่นในตัวเองเช่นนี้ของนาง รอยยิ้มมุมปากของมู่หว่าฮุยก็กว้างขึ้น

* จั้ง เป็นหน่วยมาตราวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

มีเพียงพลังวัตรผ่านชั้นสร้างฐานแล้วจึงจะขึ้นกระบี่ได้ ความหมาย
ในคำพูดนี้ของศิษย์น้องก็คืออีกไม่นานนางก็จะบรรลุชั้นสร้างฐานแล้ว

แม้มู่หวนฮุยจะรู้ว่าสติปัญญาของเมิ่งถั่งนั้นธรรมดาสามัญ หลายปี
มานี้ในด้านการฝึกฝนนางก็ไม่ได้พยายามเต็มที่นัก แต่อย่างไรการที่นาง
ต้องการแสวงหาความก้าวหน้านั้นย่อมเป็นเรื่องดี เขาที่เป็นศิษย์พี่ผู้
ย่อมต้องให้ความร่วมมือ

ก็ไม่รู้ว่านี่ใช่เพราะศิษย์น้องเกิดนึกคิดขึ้นมาได้อย่างฉับพลันหรือไม่
หรืออาจเพราะนางเพิ่งเสียใจจากความรัก จึงอยากแข็งแกร่งขึ้นมา
เพื่อพิสูจน์ตัวเองต่อหน้าหลังชิงเหย้า หรือต้องการเบี่ยงเบนความสนใจ
ของตน เพื่อจะได้ลืมความเจ็บปวดเสียใจนั้น...

แต่ไม่ว่าจะเป็นเพราะสาเหตุใดที่จู่ๆ ก็ทำให้นางเกิดสนใจการฝึกฝน
ขึ้นมา มู่หวนฮุยก็ยังคงสอนนางอย่างสุดความสามารถ

เมิ่งถั่งฝึกฝนอย่างตั้งอกตั้งใจและขยันหมั่นเพียร บ่อยครั้งที่มู่หวนฮุย
บอกวันนี้ฝึกฝนเพียงเท่านี้ กลับไปพักผ่อนได้ เมิ่งถั่งกลับยังคงฝึกฝน
ไม่หยุด กระทั่งบางครั้งตอนกลางคืนมู่หวนฮุยนอนไม่หลับ คลุ่มเสื่อออกมา
เดินเล่นก็ยังเห็นเมิ่งถั่งรำกระบี่อยู่ในป่ากระบี่ท่ามกลางแสงจันทร์

สาเหตุเพราะเมิ่งถั่งจำได้ชัดเจน ตามเนื้อเรื่องเดิมในหนังสือนิยาย
ศิษย์สำนักหมิงหวาที่อยู่ชั้นสร้างฐานขึ้นไปสามารถเข้าสู่ฐานหมื่นกระบี่
เลือกกระบี่หนึ่งเล่มและผูกพันธสัญญาต่อกัน ทุกสิบปีสู่ฐานหมื่นกระบี่
จะเปิดครั้งหนึ่ง นับเวลาดูแล้ว เดือนสามปีหน้าก็ห่างจากการเปิดสู่ฐาน
ครั้งก่อนสิบปีพอดี

อวิ้นฮูเยวี่ก็ได้กระบี่ฉานเสวี่ กระบี่เขียนขึ้นหนึ่งจากสู่ฐานหมื่นกระบี่
ในครั้งนี้ ภายหลังกนางก็ใช้กระบี่ฉานเสวี่เล่มนี้แทงเข้าไปที่ดวงจิตของ

มู่หว่าฮุย

ตั้งนั้นเป้าหมายในตอนนี่ของเม็งถึงก็ต้องบรรลุลขั้นสร้างฐานให้เร็วที่สุด ให้ทันสุสานหมื่นกระบี่เปิดในเดือนสามปีหน้า จึงจะเข้าสุสานพร้อมอวิ้นชูเยวี่ได้

นางจะต้องเอากระบี่ฉานเสวี่มาก่อนอวิ้นชูเยวี่ให้ได้ เช่นนี้วันหน้ามู่หว่าฮุยจึงจะไม่ตายภายใต้กระบี่ฉานเสวี่ของอวิ้นชูเยวี่

6

บริเวณใกล้เคียงเรือนน้อยอวั้นถั่ง ซึ่งเป็นที่พักของเม็งถั่งนั้น มี
ปาดันไให้ถั่ง* อยู่ผืนหนึ่ง

มู่หวาสุ่ยไม่รู้ว่ปาดันไให้ถั่งผืนนี้ใครเป็นผู้ปลูกไว้ รู้เพียงปีนั้นเขา
เข้ามาเป็นศิษย์สำนักหมิงหวา ตอนติดตามอาจารย์ขึ้นมาที่ยอดเขาป้ออวั้น
ปาดันไให้ถั่งผืนนี้ก็มีอยู่แล้ว และดูเหมือนอาจารย์จะชอบดอกให้ถั่งมาก
มู่หวาสุ่ยเคยเห็นเขาขี้นเหม่ออยู่ใต้ต้นไให้ถั่งที่นี้หลายครั้ง

นอกจากนี้อาจารย์ยังไม่เคยอนุญาตให้ใครเข้าไปในปาดันไให้ถั่งผืนนี้
รวมถั่งเขาด้วย

กระทั่งปีนั้นอาจารย์ลงจากเขาไปท่องเที่ยว ตอนกลับมาได้พา
แม่หนูน้อยคนหนึ่งกลับมาด้วย ไม่เพียงให้นางพำนักอยู่ที่เรือนน้อยอวั้นถั่ง
แม้แต่ปาดันไให้ถั่งผืนนี้ก็ให้นางเข้าออกได้อย่างอิสระ

* ต้นไให้ถั่ง (Chinese Flowering Crabapple) เป็นพืชตระกูลแอปเปิ้ล ดอกสีขาวหรือสีชมพูอ่อน ผลกลม
สีเหลืองไปจนถึงสีแดง รสเปรี้ยวอมหวาน

แต่หมู่หิวสวยยังคงไม่อาจเข้าป่าต้นไผ่ถึง เพราะที่แห่งนี้ถูกอาจารย์วางค่ายกลอาคมไว้ อาจารย์ไม่ได้ให้อำนาจในการเข้าออกแก่เขา ด้วยเหตุนี้ยามนี้หมู่หิวสวยจึงได้แต่ยืนอยู่ด้านนอก มองเม็งถึงที่นั่งขัดสมาธิหลับตาอยู่ใต้ต้นไผ่ถึงต้นหนึ่ง

ความจริงเวลานี้เป็นช่วงที่หนาวที่สุดของฤดูหนาว เห็นอยู่ว่ารอบด้านมีหิมะปลิวปราย แต่เพราะป่าต้นไผ่ถึงแห่งนี้มีค่ายกลอาคมคุ้มครองอยู่ จึงอบอุ่นดุจฤดูใบไม้ผลิตลอดทั้งปีสี่ฤดู ดอกไผ่ถึงก็ร่วงพรั่งตลอดเวลา

ฉับพลันนั้นเม็งถึงที่อยู่ใต้ต้นไผ่ก็ลมต่าขึ้น หยิบกระบี่ยาวที่ข้างตัวยื่นขึ้นมา เกรว่งออรชรเริ่มฝึกกระบี่วาดกระบี่ไปถึงที่ใด ดอกไผ่ถึงก็ร่วงพรั่งลงมา สายลมพัดผ่าน แลละม้ายคล้ายมีหิมะตกลงมาเป็นดอกไผ่ถึง

ร่างอยู่ภายใต้หิมะสีขาว เบื้องหน้ากลับเป็นหิมะไผ่ถึงสีชมพู แม้หมู่หิวสวยจะเคยผ่านดินแดนลับมาหลายครั้ง แต่ภาพที่เห็นอยู่ในเวลานี้ยังคงทำให้เขารู้สึกตื่นตาตื่นใจและสุนทรีย์

ตอนนี้เม็งถึงเองก็เห็นหมู่หิวสวยแล้ว จึงร้องเรียกศิษย์ที่ออกมาด้วยความดีใจ นางเก็บกระบี่ยาว สวาท่าเร็วๆ มาที่ด้านหน้า

พอออกจากป่าต้นไผ่ถึง ลมหนาวเจือกลิ่นหิมะเย็นเฉียบพัดโหมเข้าปะทะบนใบหน้า เม็งถึงอดตัวสั่นสะท้านขึ้นมาไม่ได้ พลันรีบหยิบเสื้อขนสุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่งออกมาจากแหวนเก็บทรัพย์ แหงหน้าขึ้นยิ้มกริ่มพลางเอ่ยถาม "ศิษย์พี่ ท่านตั้งใจมาหาข้าถึงที่ มีเรื่องอันใดหรือ"

โดยปกตินางจะเป็นฝ่ายไปหาหมู่หิวสวยยังที่พักของเขาเพื่อขอให้ช่วยสอนวรยุทธ์ น้อยครั้งยิ่งที่หมู่หิวสวยจะเป็นฝ่ายมาเยือนที่ที่พักของนาง คิดไม่ถึงว่าวันนี้เขาถึงกับมาที่นี่

ความดีใจของนางเปล่งประกายแวววับอยู่บนหัวคิ้ว หางตา มุมปาก มู่หว่าฮุยอดมีรอยยิ้มซ่อนแฝงอยู่จางๆ ไม่ได้

"เมื่อเดือนที่แล้วเจ้าเคยพูดว่าถ้าเดือนนี้เจ้าสามารถตีฝ่าชั้นสร้างฐาน ได้สำเร็จก็ให้ข้าอนุญาตเจ้าลงจากเขาไปชมโคมโไฟนเทศกาลหยวนเซียว*"

เมิ่งถึงพูดเช่นนั้นจริง แต่นี้เป็นคำพูดปลุกใจตนเอง หลังจากที นางมุมานะฝึกฝนมาครึ่งปีก็ว่า กระทั่งเห็นว่าใกล้ถึงกำหนดเปิดสุสาน หมิ่นกระบี่แล้ว และนางยังไม่อาจตีฝ่าชั้นสร้างฐานได้ ตอนนั้นนางจึง เพียงพูดไปเรื่อยเปื่อย คิดไม่ถึงว่ามู่หว่าฮุยถึงกับยังจำได้

เมิ่งถึงในใจรู้สึกดีใจ ดวงตาทั้งสองเป็นประกายแวววาว "แล้ว อย่างไรหรือ"

มองท่าทางราวกับเด็กเล็กๆ ของนาง เสียงของมู่หว่าฮุยพลัน เปลี่ยนเป็นละมุนละไมขึ้น

"วันนี้เป็นวันเทศกาลหยวนเซียวพอดี" เขายื่นป้ายคำสั่งป้ายหนึ่ง มาให้ "ถือป้ายนี้ไว้ เจ้าก็ผ่านค่ายกลใหญ่คุ้มครองภูเขาได้"

แม้สำนักหมิงหว่าจะเหมือนแดนมนุษย์ที่หนึ่งปีมีสี่ฤดู แต่ ผู้บำเพ็ญเซียนไม่เพียงบำเพ็ญกาย ยังต้องบำเพ็ญใจ เหล่าผู้อาวุโส ทุกท่านหรือศิษย์พี่ทั้งหลายที่ฝึกฝนจนพลังวัตรถึงระดับหนึ่งแล้ว ในใจ มักจะตระหนักรู้และกักตน ไม่ก็ขอลงจากเขาไปหาประสบการณ์ ด้วยเหตุนี้แม้สำนักหมิงหว่าจะมีคนนับพัน แต่ปกติแล้วเจียบเหงายิ่ง ไม่คึกคักแม้แต่น้อย อย่างเทศกาลต่างๆ ของแดนมนุษย์บนภูเขาก็ ไม่เคยฉลอง กระทั่งไม่มีใครเอ่ยถึงด้วยซ้ำ

* เทศกาลหยวนเซียว ตรงกับวันที่สิบห้าเดือนหนึ่งตามจันทรคติจีน ซึ่งเป็นคืนแรกของปีที่พระจันทร์เต็มดวง คนในครอบครัวจึงมาชมจันทร์กันพร้อมหน้า กินขนมบัวลอยซึ่งแสดงถึงความกลมเกลียว ภายหลังจากจัดเป็น งานฉลองยังใหญ่ต่อเนื่องจากเทศกาลตรุษจีน มีประเพณีประดับโคมไฟ จึงเรียกอีกชื่อว่าเทศกาลโคมไฟ

ระยะหลังมานี้เม็งถึงก็มุงมันอยู่กับการฝึกฝนวรยุทธ์ ดังนั้นนางจึงไม่รู้เลยว่าวันนี้คือเทศกาลหยวนเซียว

ครั้นพอรู้ดังนั้น มือจึงยื่นไปรับป้ายคำสั่งมาด้วยความลึงโลดทันที่ ทั้งเอ่ยชวนมู่หว่าฮุยอย่างตื่นเต้นดีใจ "ศิษย์พี่ ท่านลงเขากับข้าไปชมโคมไฟด้วยกันเถิด"

"ข้าไม่ชอบคนมาก เสียงดังวุ่นวาย เจ้าไปเถิด"

ยังยื่นแผ่นหยกมาให้อีกแผ่นหนึ่ง "นี่เป็นแผ่นหยกถ่ายทอดเสียง ถ้าเจ้ามีเรื่องอันใดก็ส่งคำพูดถึงข้าได้ตลอดเวลา"

จากนั้นยังมีหินวิเศษอีกหนึ่งห่อใหญ่ที่เต็มไปด้วยปราณวิเศษของเขา ยันต์หุ่นกระบอกที่สามารถต้านทานการโจมตีถึงชีวิตในช่วงคับขันจากผู้บำเพ็ญเซียนที่มีพลังวัตรตั้งแต่ชั้นหยวนอิงลงมาได้ กระบี่พลังเทพเล่มหนึ่งของเขา ยาลูกกลอนหลายขวด รวมถึงของอื่นๆ มากมายที่เม็งถึงเรียกชื่อไม่ถูก สุดท้ายยังสั่งกำชับนางว่าอย่าห่วงเที่ยวเล่นมากเกินไป ต้องรีบไปรีบกลับ

เม็งถึงเกิดภาพลวงตาอย่างหนึ่ง นี่มู่หว่าฮุยเลี้ยงคุณางดั่งบุตรสาวไปเสียแล้ว

เม็งถึงออกจะสับสนว่าวุ่นเล็กน้อย

หลังจากเอาสิ่งของเหล่านี้เก็บเข้าแหวนเก็บทรัพย์ของตนแล้ว เมื่อเงยหน้าขึ้นมาก็เห็นมู่หว่าฮุยเดินไปข้างหน้าได้ระยะหนึ่งแล้ว อันที่จริงลมและหิมะในเวลานี้ไม่นับว่ารุนแรง แต่มองเงาด้านหลังของมู่หว่าฮุย เม็งถึงกลับรู้สึกว่าเขาดูโดดเด่นยิ่งอึ้งอึ้งยิ่ง

ทั้งคิดไปถึงเรื่องต่างๆ ที่เขาเคยพบเจอมาในวัยเด็กที่เซียนไ่ว้ในหนังสือนิยาย เม็งถึงพลันแสบจมูกขึ้นมา สาวทำออกวิ่งไปข้างหน้า

ผู้ฝึกวรยุทธ์หุตาเฉียบไว มู่หว่าฮุยยอมได้ยินเสียงฝีเท้าที่กระชั้นจากด้านหลัง จึงหยุดทำหันหน้ากลับไป เพียงมองมาก็เห็นเมิ่งถึงที่กำลังวิ่งตรงมาที่เขา

"ศิษย์พี่"

เมิ่งถึงหยุดลงตรงหน้ามู่หว่าฮุย ตอนเอ่ยปากพูดลมหายใจยังติดขัดเล็กน้อย แต่ใบหน้ากลับยังเต็มไปด้วยรอยยิ้ม "อย่างไรเสียตอนนี้ท่านก็ว่างอยู่ ไม่สู้ลงจากเขาไปชมโคมไฟด้วยกันกับข้าเถิด"

ไม่ว่าให้มู่หว่าฮุยเอ่ยปฏิเสธ เมิ่งถึงก็รีบกล่าวต่อ "ศิษย์พี่ ท่านดูสิ แม้สองวันก่อนข้าจะตีฟ้าขึ้นสร้างฐานได้แล้ว แต่ลำดับขั้นของข้ายังไม่มั่นคง วันนี้เป็นเทศกาลหยวนเซียว แดนมนุษย์จะต้องคึกคักยิ่งไม่แน่อาจจะมีภูตมารปีศาจจากที่ต่างๆ ออกมาชมโคมไฟ เกิดเข้าไปพบเจอพวกมันเข้า ด้วยพลังวัตรของข้าในยามนี้ เกรงว่ายังไม่พอยึดชอกฟันของพวกมันด้วยซ้ำ อีกทั้งสุสานหมื่นกระบี่ยังไม่เปิด กระทั่งกระบี่คู่กายข้าก็ยังไม่ มี หรือว่าจะต้องซื้อกระบี่ยาวที่ใช้ในการฝึกฝนเล่มนี้จริง ถ้าเป็นเช่นนั้นเกรงว่าข้ายังเหาะไปไม่ถึงตีนเขาฟ้าก็สว่างแล้ว ยังจะชมโคมไฟอันใดได้อีกเล่า"

นางพูดกลางยื่นมือมาหยุดชายแขนเสื้อของมู่หว่าฮุย เอน้ำเสียงออกอ่อนในอดีตของตนออกมาใช้ "ดังนั้นศิษย์พี่ ท่านลงไปชมโคมไฟด้วยกันกับข้า ดีหรือไม่"

เมิ่งถึงตั้งแต่เล็กที่บ้านก็เลี้ยงดูด้วยความตามใจมาจนเติบโตใหญ่ตั้งแต่เล็กจนโตขอเพียงนางประจบออกอ่อนเช่นนี้ ไม่มีผู้ใหญ่คนใดสามารถปฏิเสธนางได้

ทว่าไม่ว่าจะให้ได้ผลกับมู่หว่าฮุยหรือไม่ ความจริงแล้วในใจของ

เมื่ถึงก็ไม่มันใจนัก ครั้นแล้วในสายตาของนางที่มองมู่หว่าฮุยจึงเจือไปด้วยความตื่นเต้นและกังวลใจจางๆ

มู่หว่าฮุยหลุบตาลงมองนาง

ดวงตาทั้งสองของศิษย์น้องงดงามชวนมองยิ่ง ประหนึ่งสายธารเล็กที่ไหลรินกลางชอกเขาในฤดูใบไม้ร่วง ไส้สะอาดสงบนิ่ง ยามแย้มยิ้มทำให้คนนึกถึงประกายแวววาวของระลอกคลื่นบนผิวน้ำภายใต้แสงอาทิตย์

ในดวงตางามคู่นี้เวลานี้เพียงสะท้อนภาพของเขา...

มู่หว่าฮุยเอียงศีรษะเล็กน้อย สายตาจับนิ่งอยู่ที่นิ้วมือของนางที่ยุคชายแขนเสื้อตนไว้

นิ้วมือของศิษย์น้องขาวนวลเนียนเรียวกเล็กราวหยกสลัก ซ้อมือที่โผล่ออกมาช่วงหนึ่งก็ขาวผ่องดุจหิมะ

ช่วงหลังมานี้นิสัยของศิษย์น้องนับวันยิ่งทำให้เขาคาดเดาไม่ถูก เดิมเข้าใจว่าที่นางบอกต่อไปจะตั้งใจฝึกฝนอย่างจริงจังเป็นเพียงคำพูดด้วยอารมณ์ชั่ววูบเท่านั้น คิดไม่ถึงว่านางถึงกับทำได้แล้วจริงๆ

เดิมเข้าใจว่าที่นางพูดอย่างมั่นเหมาะจริงจังก่อนเดือนสามปีนี้จะต้องตีฝ่าชั้นสร้างฐานให้ได้เป็นเพียงการหลับหูหลับตาเชื่อมั่นของนาง คิดไม่ถึงว่านางถึงกับทำได้จริง

แน่นอนว่ามู่หว่าฮุยเองก็รู้ว่าช่วงที่ผ่านมาเมื่ถึงมู่มานะทุ่มเทมากเพียงใด หลังมือยังคงละเอียดเกลี้ยงเกลา แต่ฝ่ามือที่อ่อนนุ่มกลับถูกเสียดสีจนเกิดผิวนางด้านหนาขึ้นมาหลายจุด

ค่าคืนขณะคนอื่นกำลังพักผ่อน นางก็นั่งสมาธิฝึกกระบี่

ตอนเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียอย่างยิ่งก็อมหญ้าอวี่ซิงที่ช่วยทำให้สดชื่นไว้ในปากชิ้นหนึ่ง แล้วกัดฟันฝึกต่อไป กระทั่งร่างกายนางมีบาดแผล

ก็ยังไมยอมหยุดพักแม้ชั่วครู่

มืออยู่ครั้งหนึ่งมู่หวาสุยทนมั้ไหว ถามนางว่าเพราะเหตุใดจู่ๆ จึง
มูมานะบากบันฝึกฝน

ยังจำได้ตือนอนนั้นเม็งถึงยืม ทางหนึ่งยื่นมือไปปรับไปไม้ใบหนึ่งที
ร่วงหล่นลงมา ทางหนึ่งก็ตอบด้วยน้ำเสียงเบิกบานมีชีวิตชีวา 'เพราะข้า
มีคนที่ยอยากจะปกป้องนะสิ'

คนที่นางอยากรจะปกป้องคือผู้ใดกัน

มู่หวาสุยไม่รู้และไม่ได้ถามต่อ ทว่าในฐานะศิษย์พี่ เขายังคงชื่นชม
ศิษย์น้องที่แข็งแกร่งอดทน ยอมหลังโลหิตก็ไม่หลั่งน้ำตาอย่างมาก แต่
ศิษย์น้องที่แข็งแกร่งอดทนเช่นนี้เวลานี้กลับทำเสียงอ่อนหวานอดอ้อน
เขาอยู่

มู่หวาสุยนิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง ในที่สุดภายใต้สายตาที่มองมาอย่าง
เฝ้ารอคอยขึ้นทุกทีของเม็งถึง เขาก็พยักหน้า "ได้"

ถึงจะรู้อยู่แก่ใจว่านางประจบอดอ้อน แต่เขายังคงไม่อาจปฏิเสธได้
ความตื่นเต้นและความกระวนกระวายที่อยู่ในใจพลันสลายไป
เม็งถึงแทบอยากรจะโห่ร้องออกมา

มองแสงตะวันเริ่มจะใกล้ค่ำแล้ว นางรีบเร่งรัด "ศิษย์พี่ ไป...ไป
เราลงจากเขาไปชมโคมไฟกัน"

ในเมื่อมีมู่หวาสุยไปด้วย ย่อมไม่ต้องให้นางชี้กระเป๋ เพียงยื่น
สงบเสงี่ยมอยู่ข้างหลังเขาก็พอแล้ว

กระบี่คู่กายมู่หวาสุยมีชื่อว่าอู่จี ก็ได้มาจากสุสานหมื่นกระบี่เช่นกัน
กระบี่เล่มนี้ภายนอกดูเรียบง่ายไม่หรูหรา กระทั่งคล้ายยังไม่ได้
ลับคมเช่นนี้ แต่ถ้ามู่หวาสุยถ่ายทอดปราณวิเศษเข้าไปในกระบี่ ตัวกระบี่

ก็จะมีประกายกระปี่วาวขึ้น ตอนนั้นมู่หว่าฮุยกี้ใช้กระปี่ฮู้จี้เล่มนี้ตัดท้องฟ้า และสายน้ำในกระปี่เดียว ร้ายกาจยิ่งอย่างแท้จริง

นับแต่นั้นมากระปี่ฮู้จี้ก็กลายเป็นอาวุธวิเศษยอดเยี่ยมเลิศล้ำที่ทุกคนในแดนบำเพ็ญเซียนต่างเล่าลือกัน อีกทั้งกระปี่ฮู้จี้ได้เกิดจิตวิญญาณขึ้นแล้ว ตอนแรกเพราะความอยากรู้ เม็งถึงอดใจไม่อยู่อยากจะดู อยากจะลูบคลำ แต่กระปี่ฮู้จี้ก็ต่อต้าน ไม่ยอมให้นางแตะต้อง

แต่เม็งถึงนั้นแข็งแกร่งอดทน นางอดทนยิ่ง เป้าหมายที่นางกำหนดไว้แล้วยอมต้องไปให้ถึง ดังนั้นกระปี่ฮู้จี้ยิ่งหลบเลี่ยงนางก็ยิ่งต้องแตะต้อง สุดท้ายคิดว่ากระปี่ฮู้จี้ก็คงหลบจนอ่อนเปลี้ยเพลียแรง เหนื่อยใจแล้วได้แต่นอนราบปล่อยให้นาง 'ย่ำยี่'

เม็งถึงยังชอบมันมาก ครั้นแล้วครั้งนี้เห็นมู่หว่าฮุยกี้เรียกมันออกมา นางจึงยื่นนิ้วไปติดตัวกระปี่เบาๆ ยิ้มแย้มพลางกล่าวทักทาย "ฮู้จี้ เจอกันอีกแล้ว"

กระปี่ฮู้จี้... ข้าไม่ได้อยากจะเจอกับท่านสักเท่าไร ขอขอบคุณ

แต่ยังคงยอมรับชะตากรรมให้เม็งถึงยื่นอยู่บนตัวกระปี่ของตน ปฏิบัติตามคำสั่งของมู่หว่าฮุยกี้พุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าเหาะไป

เดิมเม็งถึงคิดว่าไปชมโคมไฟที่เมืองเล็กๆ สักแห่งที่ตื่นเขา ซึมซับบรรยากาศสักหน่อยก็พอ เพราะความเร็วในการขี่กระปี่ของนางช้ามาก แต่ความเร็วในการขี่กระปี่ของมู่หว่าฮุยกี้เร็วมาก ดังนั้นเม็งถึงจึงขอให้เขาพาตนไปชมโคมไฟในเมืองที่ใหญ่สักหน่อย แม้ทุกแห่งล้วนมีโคมไฟ แต่แน่นอนสถานที่ยิ่งใหญ่โคมไฟก็ต้องยิ่งมาก และยิ่งคึกคัก

คิดไม่ถึงว่ามู่หว่าฮุยกี้ได้ยึดนางพูดเช่นนี้ ถึงกับพานางขี่กระปี่ตรงไปยังเมืองเหิงหยางที่เจริญที่สุดในแถบนี้

7

เม็งถึงมองฝูงชนข้างกายที่เดินขวักไขว่กันอย่างไม่ขาดสาย ผ่านไป
 คุ้งหนึ่งเมื่อได้สติกลับคืนมาก็รู้สึกว่าศิษย์พี่ช่างตามใจเด็กน้อยอย่างนาง
 ยิ่งนัก นางเองก็มีความรู้สึกถูกคุ้มครองอย่างหนึ่ง

ช่างทำให้คนตื่นเต้นอย่างแท้จริง

เม็งถึงเดิมก็มีนิสัยชอบสนุก เวลานี้ด้วยความตื่นเต้นก็ดึงแขนเสื้อ
 ของมู่หวนฮุย จะไปยังจุดที่คึกคักที่สุดกลับถูกมู่หวนฮุยเรียกเอาไว้ "ช้าก่อน"

เม็งถึงหยุดลงแล้วหันหน้ากลับมา "ศิษย์พี่ มีอะไรหรือ"

แสงโคมสองข้างถนนสายยาวสว่างไสว ส่องสะท้อนดวงตารูปเมล็ด
 ซึ่งที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มคู้้นของนาง ช่วงขณะนั้นคล้ายมีแสงดวงดาว
 แตกกระจายวิบวับอยู่ภายใน

มู่หวนฮุยยกมือขึ้นหยิบของอย่างหนึ่งออกมาจากเส้นผมของนาง
 เป็นกลีบดอกไม้แห้งกลีบหนึ่ง

ความจริงก่อนหน้านี้ตอนเมิ่งถึงเดินออกมาจากป่าต้นไผ่ถึง มู่หวาฮุย ก็สังเกตเห็นว่ามีกล้วยดอกให้ถึงติดผมนางอยู่กล้วยหนึ่งแล้ว เดิมคิดจะหยิบออก แต่เขาไม่เคยชินต่อการแสดงความใกล้ชิดสนิทสนมกับผู้อื่น ภายหลังก็คิดว่าตอนที่กระปี่อยู่บนท้องฟ้ากล้วยดอกไม้ก็คงจะปลิวหายตามลมไป คิดไม่ถึงว่าเขาเก็บกระปี่ลงถึงพื้นดินแล้วกลับพบว่ากล้วยดอกไม้ยังคงติดอยู่บนเส้นผมของเมิ่งถึง

ในใจครุ่นคิดลึงเลออยู่นาน ในที่สุดยังคงยื่นมือไปช่วยหยิบออกให้นาง มองเส้นผมยาวสลวยของเมิ่งถึงที่กลับมาราบเรียบไม่มีอะไรติดอยู่แล้ว ความรู้สึกไม่สบายในหัวใจของมู่หวาฮุยในที่สุดก็สงบลง

โรคเจ้าระเียบของเขานับว่าใช้ได้เลย

เมิ่งถึงยื่นมือไปรับกล้วยดอกไม้ กล่าวขอบคุณ จากนั้นก็ร้องเร่งเขา "ศิษย์พี่ ไป ทางด้านโน้นดูคึกคักยิ่ง เราไปดูกัน"

พวกเขาเดินผ่านฝูงชนอย่างว่องไว รอจนเข้ามาใกล้ก็เห็นภูเขาโคมแก้วหลากสีสันขนาดใหญ่อู่อู่นหนึ่ง สว่างไสวโชติช่วงพราวพราว ละลานตา รอบบริเวณยังมีการแสดงกายกรรมต่างๆ รวมทั้งการแสดงเซ็ดสิงโต คึกคักสนุกสนานเป็นที่สุด

เมิ่งถึงอยู่สำนักหมิงหวาตลอดครึ่งปีมานี้ นอกจากไปกระโจมห้องเรียน เวลาที่เหลือก็ฝึกฝนวิชากับมู่หวาฮุย วันเวลาเรียกได้ว่าผ่านไปอย่างสงบเรียบง่ายจิตใจยิ่งนัก เวลานี้เมิ่งถึงได้มาเห็นงานเทศกาลที่คึกคักสนุกสนานเช่นนี้ ทั่วร่างก็พลอยคึกคักอีกเหม็นขึ้นมาราวกับฉืดเลือดไก่*

* ฉืดเลือดไก่ เป็นสำนวน หมายถึงคึกคักกระฉับกระเฉงขึ้นมาทันที มีที่มาจากในช่วงปี ค.ศ. 1980 ในประเทศจีนมีวิธีการดูแลสุขภาพด้วยการฉืดเลือดไก่ โดยเอาเลือดจากไก่ตัวผู้ที่มีอายุหนึ่งปีมาฉืดให้คน คนที่ฉืดเลือดไก่จะหน้าแดง คึกคักกระฉับกระเฉง แต่ความจริงเป็นการกระทำที่ไม่ถูกหลักวิทยาศาสตร์และมีอันตราย ปฏิบัติการที่เกิดขึ้นเป็นอาการต่อต้านสิ่งแปลกปลอมของร่างกายและมีอันตรายอย่างมา ภายหลังได้เลิกไป แต่คำพูดนี้ยังใช้กันอยู่

ไม่ว่าการแสดงอะไรก็ต้องขอเข้าไปดูใกล้ๆ สักแวบหนึ่ง เห็นการแสดงอะไรที่ยอดเยี่ยมโดดเด่นเป็นต้องตบมือร้องว่าดีตามคนที่อยู่รอบด้านไปด้วย เห็นข่าวของอะไรน่าสนใจ หรือของกินอร่อยอะไรก็ต้องซื้อมา

อย่างไรเสียหिनวิเศษก็มีมากพอ แหวนเก็บทรัพย์ก็ยังมีพื้นที่ว่างอีกมาก ไม่ว่าจะซื้อของมากเท่าใดก็ยังยัดเข้าไปได้ ไม่ต้องถือเอง เป็นของดีงามที่จำเป็นต้องมียามออกมาเที่ยวเล่น

เดินเที่ยวมาถึงข้างแผงขายโคมดอกบัวแห่งหนึ่ง ได้ยินเจ้าของแผงบอกด้านหน้าห่างออกไปไม่ไกลก็คือแม่น้ำแล้ว สามารถซื้อโคมดอกบัวไปอธิษฐานที่ริมแม่น้ำ จากนั้นก็ปล่อยโคมดอกบัวให้ลอยไปตามสายน้ำในแม่น้ำแล้วได้ เช่นนี้ความปรารถนาที่อธิษฐานไว้ก็จะเป็นจริง เมื่ถึงริบควักหिनวิเศษซื้อโคมดอกบัวมาสองดวง

หมุนตัวมายืนโคมดวงหนึ่งให้มู่หว่าฮุย เมื่ถึงโบหน้าเต็มไปด้วยความตื่นเต้นดีใจ

"ศิษย์พี่ เราไปลอยโคมดอกบัวกัน"

มู่หว่าฮุยแม้จะรับโคมมาถืออยู่ในมือกลับบอก "ข้าไม่เชื่อในสิ่งนี้"

ถ้าเพียงทำเท่านั้นก็สามารถทำให้ความมุ่งมาดปรารถนาของตนเป็นจริงได้ ในโลกนี้คงไม่มีคนเสียใจผิดหวังแล้ว

"ข้าก็ไม่เชื่อสิ่งนี้ แต่ในเมื่อทุกคนต่างก็ทำเช่นนี้ เราก็ทำเช่นนี้ด้วยแล้วกัน"

เห็นมู่หว่าฮุยยังยืนเฉยไม่ขยับ เมื่ถึงจำต้องไปดึงแขนเสื้อเขา "ไปเถิด ศิษย์พี่ เราต้องรู้จักหาความสุขให้ตัวเองบ้างนะ"

ครึ่งปีกว่ามานี้นางก็มองออกแล้ว อย่าเห็นว่ายามอยู่ต่อหน้าผู้คน

ใบหน้าของมู่หว่าฮุยจะดูอ่อนโยนมีรอยยิ้มประดับอยู่เสมอ ความจริงแล้ว
ในกระดุกของเขาก็เป็นคนเงียบเหงาคนหนึ่ง ปกตินอกจากฝึกฝนวรยุทธ์
แล้วก็ไม่มีอย่างอื่นให้ทำอีก แต่ละวันก็ใช้ชีวิตเหมือนเดิมทุกวัน

ชีวิตที่จืดชืดเช่นนี้น่าเบื่อเพียงใด ในเมื่อนางตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่า
จะฝ่าปกป้องเขา เช่นนั้นก็ควรทำให้ชีวิตของเขามีสีสันขึ้นมา

ไม่พูดพร่ำทำเพลงก็ลากมู่หว่าฮุยให้เดินไปข้างหน้า พอเดินมา
ตามทางที่เจ้าของแฉงซี้ให้เมื่อครู่ ไม่นานเม็งถึงก็หาแม่น้ำลั่วพบ

บนผิวน้ำมีโคมดอกรบัวลอยอยู่จำนวนมาก ริมฝั่งยังมีผู้คนไม่น้อย
กำลังเตรียมเอาโคมดอกรบัวในมือลงไปลอยในน้ำ

โคมดอกรบัวในมือเม็งถึงยังไม่ได้จุดไฟให้สว่าง เห็นคนที่อยู่ด้านข้าง
มีที่จุดไฟ กำลังจะไปขอยืม มู่หว่าฮุยก็เรียกนางไว้ เห็นเขายกมือขึ้นมา
ประกบนิ้วทองอาคม ไล่เทียบของโคมดอกรบัวในมือเม็งถึงก็ลุกสว่างขึ้น
ทันที ภาพเบื้องหน้าเม็งถึงก็พลอยสว่างตามไปด้วย

อาคมนี้มีประโยชน์อย่างยิ่ง จึงอ้อนวอนมู่หว่าฮุย "ศิษย์พี่ ข้าจะ
ฝึกอาคมนี้ กลับไปแล้วท่านสอนข้าได้หรือไม่"

มู่หว่าฮุยกลับดูเหมือนไม่ยินดีจะสอนอาคมนี้ให้นาง

"นี่เป็นเพียงอาคมพื้นๆ ไม่สูงส่งอะไร ฝึกไปก็ไม่มีประโยชน์ ถ้าเจ้า
ต้องการโคมไฟ กลับไปแล้วข้าจะมอบโคมแก้วซีเปา* สลักอาคมให้เจ้า
ดวงหนึ่ง เมื่ออยู่ในที่มืดจะส่องแสงสว่างขึ้นมาเอง"

เขายังหวังให้นางทุ่มเทจิตใจไปกับการฝึกฝนวรยุทธ์มากกว่า

โคมแก้วซีเปาฟังดูเป็นของดี เม็งถึงยอมคล้อยตามความคิดเห็นที่ดี
ดูสวยงามน้ำที่ไหลจากที่สูงลงที่ต่ำแสดงกิริยา 'น้อมรับ' ไว้

* ซีเปา หมายถึงเจ็ดสิ่งล้ำค่า ได้แก่ ทอง เงิน อำพัน ประการัง หอย โมรา และไพฑูริย์ ชาวจีนมีความเชื่อว่
การได้มาซึ่งสิ่งล้ำค่าทั้งเจ็ดนี้จะนำความสงบสุขมาสู่ผู้คน

แต่นางยังคงอยากฝึกฝนอาคมธรรมตาๆ นี้ เพราะหลังจากฝึกเป็นแล้ว คิดจะย่างปลาเอย ย่างปิ้งไก่เอย เหล่านี้ล้วนไม่ต้องลำบากลำบากนใช้ที่จุดไฟแล้ว

สุดท้ายมู่หว่าฮุยก็ขัดไม้ได้ต่อการขอร้องแล้วขอร้องอีกของนางยอมรับปากจนได้

เมื่ถึงบรรลุลูกความปรารถนาแล้วก็ประคองโคมดอกบัวขึ้นมาด้วยความพอกพอกใจ หลับตาทั้งสองเริ่มอธิษฐาน

มู่หว่าฮุยมองนาง

คือเรียงงาม ดวงตารูปเมล็ดซึ่ง จมูกเขตรัน ริมฝีปากแดงดูจผลอิงเถา* ภายใต้แสงเทียนนวลตาที่ส่องสะท้อนผิวพรรณดูละเอียดเกลี้ยงเกลาขาวใสดูจกระเบื้องเคลือบ

คล้ายว่าโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว เวลาที่เขานึกถึงเมื่ถึงในสมอาก็จะมีใบหน้าของนางปรากฏขึ้นมาอย่างชัดเจน ยังมีอกกับปิริยายามแย้มยิ้มมุ่นหัวคิ้ว รวมทั้งลักษณะท่าทางไร้เหตุผลและประจบอดอ้อนเหล่านั้น

ทั้งที่แต่ก่อนทุกครั้งยามเขานึกถึงศิษย์น้องผู้นี้ในสมอจะนึกรูปร่างหน้าตาของนางไม่ออกแม้แต่น้อย

เมื่ถึงอธิษฐานเสร็จแล้ว โนม้ตัวเอาโคมดอกบัวในมือวางลงไป ในแม่น้ำแล้ว

จากนั้นก็เร่งรัดมู่หว่าฮุย "ศิษย์พี่ ท่านรีบจุดโคมให้สว่าง แล้วอธิษฐานเถิด"

แม้มู่หว่าฮุยจะรู้สึกว่าเป็นการกระทำแบบเด็กๆ แต่เมื่อมองสบดวงตาที่เปล่งประกายแวววาวคูนั่นของเมื่ถึงแล้ว เขายังคงส่งเสียงอึม

* ผลอิงเถา คือเซอี่

ออกมาคำหนึ่ง

จุดโคมสว่างแล้ว เขาก็หลับตาทั้งสองลง

เม็งถึงจวดยโอกาสนี้มองประเเมนเขาอย่างกระตือรือร้น

ตอนเห็นมู่หว่าสุยครั้งแรก นางก็ส่งเสียงกรี๊ดร้องอยู่ในใจ รู้สึกว่ามู่หว่าสุยหล่อเหลาสภาพอ่อนโยนยิ่งกว่าที่ตนนึกภาพไว้ ยามนี้มองดูแล้วไม่ต่างอะไรกับหยกงามชิ้นหนึ่ง ท่ามกลางแสงเทียนสว่างไสวแวววาวดูสภาพอ่อนโยนละมุนละไม ขณะเดียวกันก็ให้ความรู้สึกสูงส่งเหนือผู้คน มีความศักดิ์สิทธิ์ที่ไม่อาจล่วงเกินอย่างหนึ่ง

เคลิบเคลิ้มอยู่กับรูปโฉมของมู่หว่าสุยจนเกินไป ตอนอีกฝ่ายลืมตาขึ้นมาเม็งถึงยังคงมองจ้องเขาอย่างโง่เงา

"อะไร บนใบหน้าของข้ามีอันใดไม่เหมาะสมหรือ" มู่หว่าสุยถามเม็งถึงด้วยความสงสัย

ใบหน้าของท่านไหนเลยยังมีอันใดไม่เหมาะสม ต้องบอกว่าเหมาะสมเกินไปแล้ว! ทุกจุดล้วนเหมาะเจาะเหมาะสม!

เม็งถึงเก็บสายตาลุ่มหลงของตนกลับมา ตอบอย่างเคร่งขรึมจริงจัง "ไม่มี ข้ากำลังคิดว่าศิษย์พี้อธิษฐานสิ่งใดอยู่"

มู่หว่าสุยยิ้มน้อยๆ และไม่ได้ซักไซ้ต่อ ก้มตัววางโคมดอกบัวลงในแม่น้ำแล้ว

แสงเทียนนวลตาส่องสว่างผิวน้ำผืนเล็กที่อยู่รอบๆ เมื่อลมพัดมาระลอกคลื่นพลิวไหว โคมดอกบัวค่อยๆ ลอยห่างออกไป

เม็งถึงอยากรู้มากกว่ามู่หว่าสุยอธิษฐานว่าอะไร แต่ไม่ว่านางจะถามอย่างไร มู่หว่าสุยก็ได้แต่ยิ้มไม่พูด สุดท้ายยังย้อนถามนาง "เจ้าละอธิษฐานอะไร"

"ข้าหรือ"

เม็งถึงรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่ไม่ดีอะไรที่พูดไม่ได้ จึงตอบอย่างตรงไปตรงมา "ข้าหวังว่าชีวิตนี้ของศิษย์ที่จะสงบสุขราบรื่น ยิ้มแย้มเบิกบานไร้กังวล และหวังว่าต่อไปภายหน้าตนจะฝึกฝนวรยุทธ์ได้อย่างเหน็ดเหนื่อยได้ผลมาก แข็งแกร่งขึ้นมาได้โดยเร็ว" เช่นนี้ต่อไปจึงจะสามารถเฝ้าปกป้องท่านได้ดียิ่งขึ้น

มุ่งหาสุขตะลิ่งงันไปเล็กน้อย

เขาคิดไม่ถึงในความมุ่งมาดปรารถนาของเม็งถึงถึงกับมีเขาอยู่อีกทั้งยังเรียงลำดับเขาให้อยู่หน้าตัวนางเองอีกด้วย พลันนึกไปถึงแม่มนี่ขึ้นมา

ในความทรงจำของเขาแม่มน่อนโยนมีเมตตา ไม่ว่าจะเรื่องอะไรก็ให้ความสำคัญกับเขาเป็นอันดับแรก เป็นความอบอุ่นเพียงอย่างเดียว ในวัยเด็กที่อ้างว้างเดียวดายของเขา แต่ภายหลังแม่มนกลับเสียชีวิตอย่างมีลึกลับคมในยิ่ง

เบื้องหน้าพลันปรากฏภาพที่ทุกครั้งเมื่อนึกถึงก็จะทำให้ส่วนลึกของจิตวิญญาณเขาต้องสั่นสะท้าน

เขาในวัยเด็กผลักประตูห้องที่ปิดสนิทให้เปิดออก เห็นเงาร่างของแม่มนอยู่ด้านหลังจากบังลมผ้าโปร่งบางสีขาว

ร้องเรียกแม่มนออกไปคำหนึ่ง เขาก้าวข้ามธรณีประตู รอจนเขาเดินอ้อมจากบังลมไปก็ได้เห็นภาพที่ทำให้เขาต้องตื่นตระหนกหวาดผวา

แม่มนของเขาอนหงายอยู่บนเตียงใบหน้าซีดขาว มือข้างหนึ่งห้อยตกลงมาอย่างไร้เรี่ยวแรง แต่กลับมีหนูลูปร่างใหญ่โตหลายตัวเกาะอยู่บนใบหน้าบนแขนของแม่มนกำลังกัดแทะเนื้อหนังของนาง

กระทั่งเขาใช้มือที่สั่นเทาทั้งสองข้างออกแรงที่มีอยู่ทั้งหมดผลักดัน บังลมให้ล้มลงไป เสี่ยงจากบังลมกระแทกพื้นทำให้หนูเหล่านั้นตกใจ พวกมันถึงได้ส่งเสียงจืดๆ ลากหางเรียวยาววิ่งหนีหัวซุกหัวซุนไปคนละทิศ คนละทาง

ทว่าใบหน้าทั้งของแม่นม แชน มือ เท้าที่อยู่ด้านนอกได้ถูกกัดแทะ จนเห็นกระดูกขาวโพลนแล้ว...

เมื่งัดกำลังมองโคมดอกบัวที่กะพริบวิบวับอยู่บนผิวน้ำ ทางตาพลันสังเกตเห็นหมู่หวาสุยก้มหน้าค้อมเอว ไหล่ทั้งสองสั่นเล็กน้อย คล้ายกำลังข่มกั้นต่อความเจ็บปวดทรมานอย่างมาก

เมื่งัดตกใจ รีบยื่นมือไปประคองเขา ถามไม่ขาดปาก "ศิษย์พี่ ท่านเป็นอันใดไป"

ช่วงที่ผ่านมาหมู่หวาสุยศิษย์พี่ผู้นี้ ในสายตาของนางไม่มีอะไรที่เขาทำไม่ได้ ไม่มีอะไรที่เขาทำไม่เป็น ภูเขาไท่ซาน* ถล่มลงมาตรงหน้าก็สีหน้าไม่แปรเปลี่ยน ยังคงมีรอยยิ้มอบอุ่นอยู่บนใบหน้า แต่ไม่เคยเห็นเขาอยู่ในสภาพเช่นนี้มาก่อน นี่จึงทำให้เมื่งัดตกใจอย่างแท้จริง แม้แต่เสียงยังสั่นโดยไม่รู้ตัว

ดีที่ไม่นานหมู่หวาสุยก็ควบคุมอารมณ์ของตนเองได้

"ข้าไม่เป็นไร" เขาเงยหน้าขึ้น มุมปากแผ่รอยยิ้มจางๆ กลับไปเป็นศิษย์พี่ที่สุขุมเยือกเย็นเช่นปกติผู้นั้นแล้ว

เมื่งัดเห็นชัดว่าไม่เชื่อ

คนอื่นอาจไม่รู้ แต่เมื่งัดเป็นคนที่อ่านเนื้อหาในหนังสือนิยาย ในส่วนที่เกี่ยวกับหมู่หวาสุยมาอย่างละเอียด ไหนเลยจะไม่รู้ว่าภายใต้

* เขาไท่ซาน เป็นหนึ่งในห้าขุนเขาสำคัญของจีน ตั้งอยู่ในมณฑลซานตง เป็นขุนเขาที่ยิ่งใหญ่และงดงาม

รูปลักษณะภายนอกที่ดูสงบนิ่งของมู่หว่าฮุยมีเงาดำที่นำกล้วในวัยเด็กอยู่
มากเพียงใด

เมื่อครู่ศิษย์พีคังนึกถึงเรื่องไม่ดีในอดีตเหล่านั้นกระมัง

เมื่ถึงกังวลว่าจะถูกมู่หว่าฮุยมองเห็นพิรุณในตัวนาง ช่วงเวลานั้น
ไม่รู้ควรปลอบใจอย่างไร จำต้องพูดเรื่องอื่นเรื่องโน้นนิตเรื่องนี้ให้น้อยไป
เพื่อเบนความสนใจของมู่หว่าฮุยไปจากเดิม

แล้วซีไปยังผู้คนบนฝั่งที่มาลอยโคม เริ่มพูดจาไปเรื่อยเปื่อยอย่าง
จริงจัง

"ศิษย์พี ท่านดูท่านตากับท่านยายคู้่นั้นช่างรักใคร่กันดียิ่ง มาถึงวัยนี้
แล้วยังจับจูงมือกันมาลอยโคมด้วยกันได้ ยังมีสามีภรรยาหนุ่มสาวคู้่นั้น
อุมบุตรสาวของพวกเขามาลอยโคมในแม่น้ำ แม่หนูน้อยหน้าตาน่าเอ็นดู
เสียจริง หนุ่มสาวคู้หนึ่งทางด้านนั้น ศิษย์พี ท่านเห็นหรือไม่ ข้าเดาว่า
พวกเขาสองคนยังไม่ได้แต่งงานกัน ทั้งสองคนกระทั้งมองอีกฝ่ายแวบหนึ่ง
ก็ยั้งหน้าแดงต้องเบือนหน้าหนี ยังมีสองคนทางด้านโน้น..."

เมื่ถึงพูดต่อไปไม่ได้แล้ว

เพราะนางพบว่าสองคนนั้นคือหลิงซิงเหยากับอวิ๋นชู่เยวี่

ให้ตายสิ! อวิ๋นชู่เยวี่ที่เจอหน้ากันที่กระโจมห้องเรียนทุกวัน บางครั้ง
เจอหลิงซิงเหยาบ้างก็แล้วไปเถอะ เหตุใดตอนนี้นำถึงแดนมนุษย์แล้ว
ก็ยังเจอสองคนนี้อีก

8

ครึ่งปีกว่ามานี้เม็งถึงแม้จะพูดได้ว่าต้องเจอวันชู้เยวี่ทุกวัน แต่ก็หาได้คั่นเคยกับนาง อันที่จริงไม่เพียงแต่อวันชู้เยวี่ย ศิษย์ร่วมสำนัก คนอื่นๆ ที่กระโจมห้องเรียนนางก็ไม่คั่นเคย

แม้ครั้งก่อนนางจะแสดงอำนาจ ช่มขวัญตึงเล่อเซวี่ยันกับศิษย์น้องซุน หลังจากนั้นก็ไม่มีผู้ใดกล้าช่มเหงระรานนางเช่นเมื่อก่อนที่เคยช่มเหงระราน เจ้าของร่างเดิมอีก แต่ทุกคนก็พร้อมใจกันเลือกที่จะปฏิบัติต่อนางอย่างเฉยเมยเย็นชา

การแสดงออกอย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรมก็คือตอนอยู่ที่กระโจมห้องเรียน ไม่มีใครพูดจากับนาง ตอนไปเล่นก็ไม่ชวนนาง ทำราวกับนางล่องหน ไม่มีอยู่จริง

พวกเขาเข้าใจว่าเม็งถึงจะทนไม่ได้ แต่คิดไม่ถึงว่าเม็งถึงหาได้ แยกแยะสนใจ

ทุกวันไปเข้าเรียนตามเวลา พอถึงเวลาเลิกเรียนก็เก็บข้าวของของตน
สาวทำจากไป ไม่ได้มองพวกเขาแม้แต่แวบเดียว

สองวันก่อนเม็งถึงตีฟ้าขึ้นสร้างฐานได้สำเร็จ ต่อไปก็ไม่ต้องไป
เข้าเรียนที่กระโจมห้องเรียนอีก สามารถฝึกฝนด้วยตนเอง ยิ่งไม่จำเป็นต้อง
สนใจพวกเขาแล้ว

ส่วนอวิ้นชูเยวี่ เม็งถึงก็ได้ยินมาว่าไม่กี่วันก่อนนางก็เพิ่งตีฟ้า
ขึ้นสร้างฐานได้ พูดถึงเรื่องนี้แม้แต่เม็งถึงยังต้องทอดถอนใจ รัศมีของ
นางเอกช่างแข็งแกร่งเสียจริง

เดิมทีสติปัญญาของอวิ้นชูเยวี่ก็นับว่าใช้ได้ แต่แพนคลับของ
นางเอกผู้อ่อนแอเปราะบางจะปล่อยให้นางต้องได้รับความทุกข์ทรมาน
จากการฝึกฝนวรยุทธ์ได้อย่างไร ดังนั้นหลายวันก่อนตอนนางหลงเข้าไป
ในลำธารเล็กๆระหว่างภูเขา จู่ๆ ก็มีผลไม้ลูกกลมๆ กลิ่นหอมแตะจมูก
ผลหนึ่งร่วงลงมาจากเหนือศีรษะนาง

อวิ้นชูเยวี่จะอย่างไรก็เป็นบุตรสาวเจ้าเมืองชื่อเชี่ยวชาญย่อมมีความรู้
อยู่บ้าง ในเวลานั้นก็มองออกว่าผลไม้ นั่นก็คือหลิวหมิงกั่วที่หาได้ยากยิ่ง
มีสรรพคุณในการช่วยเพิ่มพูนพลังวัตรอย่างมาก จึงรีบเก็บขึ้นมากิน
จากนั้นก็โคจรพลังลมปราณไปหนึ่งรอบตัวใจเวียน* เป็นเหตุให้ตีฟ้า
ขึ้นสร้างฐานได้เช่นนี้เอง

พูดได้เพียงว่าเอาสินค้ามาเปรียบเทียบกันก็ต้องโยนทิ้ง คนเปรียบคน
ก็ต้องตาย** นางตื่นเช้านอนดึก ไม่กินไม่นอน มูมานะฝึกฝนอยู่ครึ่งปีถึงได้

* การโคจรพลังลมปราณ แบ่งเป็นเสี้ยวใจเวียนกับด้าใจเวียน เสี้ยวใจเวียนจะเริ่มจากจุดต้นเทียนที่อยู่
บริเวณใต้สะดือไปยังเส้นลมปราณเย็นมายและดูมาย ส่วนด้าใจเวียนจะเริ่มจากจุดต้นเทียนไปยัง
เส้นลมปราณพิเศษทั้งแปดและเส้นลมปราณหลักทั้งสิบสองเส้นหมุนเวียนไปทั่วทั้งร่างกาย

** เอาสินค้ามาเปรียบเทียบกันก็ต้องโยนทิ้ง คนเปรียบคนก็ต้องตาย เป็นสำนวน หมายถึงให้พอใจใน
สิ่งที่ตนมี ไม่หวั่นหวั่นตาเปรียบเทียบกับผู้อื่น เอาสิ่งของมาเปรียบเทียบกัน สิ่งของที่ต้องน้อยกว่าย่อมต้อง
โยนทิ้ง คนเปรียบเทียบกัน คนที่ยากจนลำบากยากแค้นย่อมยากจะมีชีวิตอยู่ได้

กล่อมแก้มตีฝ่าชั้นสร้างฐานได้ อวินชู่เยวี่ยเดินอยู่ดีๆ ก็ถูกผลไม้เขียน
หล่นใส่ศีรษะ บรรลุขั้นนี้ไปได้ง่ายดายดาย

ทั้งนำโมโหและน่าเศร้าใจ ทว่าก็ทำอะไรไม่ได้ ได้แต่จ้องหาโชคความ
ของผู้อื่นอยู่เสียบๆ

อวินชู่เยวี่ยก็เห็นเม็งถึงกับมู่หว่าฮุยแล้ว หลังจากชะงักไปชั่วขณะ
นางก็หันหน้าไปพูดอะไรกับหลังชิงเหยา

หลังชิงเหยาหันหัวคิ้ว มองมาทางพวกนางด้วยสายตาเหมินเฉย
แวบหนึ่ง สุดทำยั้งคงหมุนตัวเดินมาทางนี้พร้อมกับอวินชู่เยวี่ย

เม็งถึงแม้จะไม่ได้ยินว่าอวินชู่เยวี่ยพูดอะไร แต่พอจะคาดเดาได้
จะต้องเพราะอวินชู่เยวี่ยเห็นนางกับมู่หว่าฮุยจึงคิดจะเข้ามากล่าว
ทักทายพวกตน แต่หลังชิงเหยาความสามารถสูงส่งเหนือผู้คนไม่ยอมมา
ทว่าในที่สุดก็ไม้อาจต้านทานคำพูดนุ่มนวลอ่อนโยนของคนงามได้ จึง
เดินมาอย่างไม่เต็มใจ

เม็งถึงอยากจะทำกลอกตาสบประมาทใส่หลังชิงเหยา ยิ่งนัก
ทำราวกับมีใครไปขอร้องให้ท่านมาทักทายพวกเราเช่นนั้น
เม็งถึงตั้งชายแขนเสื้อมู่หว่าฮุยเบาๆ พลังกระซิบบอก "ศิษย์พี่
ศิษย์พี่หลังกับศิษย์น้องอวินอยู่ทางด้านนั้น"

รีบดูสิว่าอวินชู่เยวี่ยกับหลังชิงเหยาใกล้ชิดสนิทสนมกันเพียงใด!
รีบรู้ให้เร็วหน่อยคนที่อวินชู่เยวี่ยชอบมีเพียงหลังชิงเหยาคนเดียว!
รีบเข้าใจให้เร็วหน่อยความรักที่ท่านมีต่ออวินชู่เยวี่ยนั้นเป็นความรัก
ที่สิ้นหวัง!

รีบรั้งบังเหียนม้าเมื่อถึงหน้าผา*! เช่นนี้ภายหน้าท่านก็จะไม่ความคิด

* รั้งบังเหียนม้าเมื่อถึงหน้าผา หมายถึงได้สติกลับตัวทันเมื่อเผชิญอันตราย เช่นเดียวกับการดึงบังเหียน
หยุดม้าตรงริมขอบผาชั้นได้ทันทั่วทั้งที่

ความหวังพังทลาย คิดแต่จะแสวงหาความตายแล้ว!

มู่หว่าฮุยไม่รู้ว่ในใจของเม็งถึงเขียนคำบรรยายไว้เต็มหน้ากระดาษ แล้ว มองนางแวบหนึ่ง แล้วหม่นตัวหันหน้าไป

หลังซิงเหยากับอวิ้นซุเอวี่เดินตรงมาทางพวกเขาแล้ว

สองคนนี้ คนหนึ่งสวมชุดดำ คนหนึ่งสวมชุดสีชมพู คนหนึ่งเคร่งขรึม เย็นชา คนหนึ่งงามเพริศพร้ง รูปโฉมล้วนเลิศล้ำ ส่วนสูงแตกต่างกันอย่าง พอเหมาะ ดูแล้วเหมาะสมกันอย่างยิ่ง

"ศิษย์พี่ใหญ่ ศิษย์พี่เม็ง" ในมือของอวิ้นซุเอวี่หิ้วโคมกระต่าย ที่ดังตามอยู่ดวงหนึ่ง แยมยืมอ่อนหวาน "พวกท่านสองคนเหตุใดจึงมา อยู่ที่นี้ได้" น้ำเสียงบริสุทธิ์และไร้เดียงสาดูจแม่หนูน้อย

"ศิษย์น้องหลัง ศิษย์น้องอวิ้น" มู่หว่าฮุยผงกศีรษะน้อยๆ ให้นาง น้ำเสียงแม้จะนุ่มนวล แต่กลับไม่สนิทสนม "เข้ากับศิษย์น้องมาชมโคมไฟ"

พูดตามศักดิ์ฐานะ ในสำนักหิงหวานนอกจากเจ้าสำนักกับผู้อาวุโส ผู้นำสังกัดยอดเขาแต่ละแห่งแล้ว มู่หว่าฮุยนับว่ามีความอาวุโสที่สุด ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าเขามีชื่อเสียงในแดนบำเพ็ญเขียนมานาน ด้วยเหตุนี้ ทุกครั้งที่อวิ้นซุเอวี่เห็นเขาก็อดไม่ได้ที่จะเกิดความรู้สึกเคารพเลื่อมใส ขึ้นมาในใจหลายส่วน

เวลานี้ถึงกับได้พูดจกกับเขาในระยะใกล้เช่นนี้... ริวแดงที่สองข้างแก้ม ยิ่งชัดเจนขึ้น

เม็งถึงยืนอยู่ข้างหลังมู่หว่าฮุย นางเพ็งยื่นมือไปหยิบขนมที่ทำจาก แป้งกระจัดออกมาชิ้นหนึ่ง เวลานี้กำลังกินไปมองอวิ้นซุเอวี่พูดคุยกับ มู่หว่าฮุยด้วยใบหน้าแดงระเรื่อไป อีกทั้งมองท่าทางของหลังซิงเหยาที่ สองมือไพล่หลัง เม้มปากไม่พูดอะไร แหวตาทมนขรึม

ภาพที่เห็นทั้งหมดนี้เมิ่งถึงแสดงท่าทีว่าเข้าใจ

ก่อนหน้าที่ชาติกำเนิดที่แท้จริงของหมู่หฺวาฮฺยจะเปิดเผยออกมา
ชนรุ่นหลังโนแดนบำเพ็ญเขียน หรือคนที่อยู่ในรุ่นเดียวกันกับเขา เมื่อ
เห็นเขามีคนใดบ้างไม่เกิดความเคารพเลื่อมใสขึ้นในใจ อวิ้นชฺยเวีย
มีสภาพจิตใจที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสาเช่นเด็กหญิงตัวเล็กๆ มีความเคารพ
เลื่อมใสมาก มีท่าทีเช่นนี้ยามอยู่ต่อหน้าหมู่หฺวาฮฺยถือเป็นเรื่องปกติ

ส่วนหลังชิงเหยา...

ตัดเรื่องความรู้สึกกระทบกวนในใจที่ว่าเมื่อฟ้าส่งข้าวจิ๋วมาเกิดแล้ว
เหตุไฉนจึงส่งจุเกอเลียงมาเกิดด้วย* ออกไปแล้ว ย่อมต้องมีความ
ไม่สบายใจที่เห็นสตรีที่ตนรักถึงกับมีท่าทีขวยเขินเอียงอายหน้าแดง
พูดจาด้วยน้ำเสียงเลื่อมใสศรัทธาต่อหน้าบุรุษอื่น โดยเฉพาะยังเป็น
บุรุษที่เยอเยียมเลิศล้ำยิ่งกว่าตน

ทว่าหลังชิงเหยาารู้สึกไม่สบายใจ เมิ่งถึงกลับสบายใจแล้ว

อี ใครใช้ให้ครั้งก่อนตอนเจอข้าบนท้องถนน ท่านใช้สายตาเหมือน
มองอีสุนัชมองข้า

สีหน้ากระหึ่มยิ้มย่องเพียงจะปรากฏออกมาก็เห็นหลังชิงเหยาคนผู้นี้
ไม่รู้หันหน้ามาตั้งแต่เมื่อใด สายตากำลังมองมาที่นาง

คิ้วเรียวยาวขมวดมุ่น ท่าทางเบือหน้ายรำคาญ

เมิ่งถึงเลิกคิ้ว มองตอบเขาด้วยสายตาเช่นมองอีสุนัชมอง

จากนั้นก็เห็นคิ้วเรียวยาวคู้่นั้นของหลังชิงเหยาอิงขมวดแน่น นาง
ยกมือเอาชนะมเบี่ยงกระจับที่เหลื่ออยู่ในมือยึดเข้าปาก ไบหน้ายิ้มกริม

* ฟ้าส่งข้าวจิ๋วมาเกิดแล้ว เหตุไฉนจึงส่งจุเกอเลียงมาเกิดด้วย เป็นคำพูดตดพ้อสวรรค์ก่อนตายของจิ๋ว
ในเรื่องสามก๊ก จิ๋วเป็นผู้มีความรู้แตกฉานทั้งการทหารและศิลปะแขนงต่างๆ เป็นคู่ปรับของจุเกอเลียงหรือ
ชงเบ้ง แต่มักพ่ายแพ้ให้กับชงเบ้งอยู่ตลอดจึงมีความริษยาและแค้นใจ

เจ้าหนู ข้าไม่กลัวเจ้าหรอก!

มองออกว่าอวีนชูเวียอยากจะยืนอยู่ที่นี้พูดคุยกับมู่หว่าฮุยต่อ แต่ความไม่พอใจของหลังชิงเหยาก็เปล่งประกายระยับระยับอยู่บนใบหน้า อย่างชัดเจน สุดทำยอวีนชูเวียก็พะวงถึงหลังชิงเหยา จำต้องเอ่ยปาก บอกมู่หว่าฮุยว่าจะไปเดินเที่ยวเล่นที่ด้านหน้ากับศิษย์พี่หลังต่อ

มู่หว่าฮุยยิ้มน้อยๆ พลังพยักหน้า รอพวกเขาสองคนหมุนตัว เดินจากไปแล้ว เขาก็หันหน้ามามองเมิ่งถ้ง

เมิ่งถ้งเพิ่งชิมขนมแป้งกระจับหมด ตอนนี้อยิบขนมอบรูปดอกบัว ชิ้นหนึ่งออกมากิน เห็นมู่หว่าฮุยมองนางก็รีบกลืนขนมรูปดอกบัวในปาก ลงไป

รีบร่อนกลืนกินไปจึงติดคอแล้ว

รสชาติของกาวกินอาหารติดคอช่างทรมาณ ดวงหน้างามของเมิ่งถ้ง แดงก่ำ ยกมือขึ้นกำหมัดทุบหน้าอกตนเองไปหลายที แต่ความรู้สึกอัดแน่น ไม่สบายขมุนั้นยังคงอยู่ ทั้งยังควบคุมไม่อยู่สะอึกขึ้นมา

มู่หว่าฮุยก็ยอมนางแล้วจริงๆ

เห็นอยู่ว่าโตปานนี้แล้วกลับยังเหมือนเด็กเล็กๆ กินขนมก็ยังติดคอได้ ข้างกายไม่มีน้ำไม่มีน้ำชา ได้แต่ยกมือขึ้นตบหลังนางเบาๆ ตบไปไม่กี่ที ก็ถามนาง "รู้สึกดีขึ้นบ้างหรือยัง"

เมิ่งถ้งสิ้นศีรษะ มู่หว่าฮุยก็ตบหลังอีกหลายที นางจึงค่อยๆ หาย สะอึก

ถ้าเปลี่ยนเป็นสตรีอื่น เวลานี้เกรงว่าคงจะอายมาก แต่เมิ่งถ้ง กลับเห็นว่าไม่มีอะไรต้องอาย

หลังจากคลุกคลีอยู่ด้วยกันมาครึ่งปี นางก็เห็นมู่หว่าฮุยเป็นดังพี่ชาย

ไปนานแล้ว อยู่ต่อหน้าพี่ชายของตนจะทำเรื่องน่าอายเพียงใดก็ไม่นับว่า
ขายหน้า ยิ่งไม่ต้องอับอาย

ครั้นแล้วนางก็ยิ้มแป้นพลางกล่าวขอบคุณ "ขอบคุณศิษย์พี่"

เพียงแต่นางเห็นมู่หว่าสุยเป็นพี่ชาย มู่หว่าสุยกลับประจักษ์ชัดว่า
ไม่ได้เห็นนางเป็นน้องสาว

มู่หว่าสุยคงจะ...อาจจะ...หรือน่าจะเห็นนางเป็นบุตรสาว

สายตาควาดมองเศษขนมอบที่ร่วงหล่นอยู่บนตัวเสื้อด้านหน้า
ของเมิ่งถึงไปมาหลายครั้ง ในที่สุดมู่หว่าสุยก็อดรันทนไม่ไหว ยกมือขึ้น
ประคบนิ้วทองอาคมทำความสะอาดเสื้อ จากนั้นก็บ่นนาง "ตอนกินขนม
ก็ไม่ระวังเศษขนมอย่าให้หล่นใส่เสื้อผ้า ยังมีมูมปากด้านขวาของเจ้า
ที่มีเศษขนมติดอยู่ เดี๋ยวออกเอง" ด้วยน้ำเสียงอับจนปัญญา

เมิ่งถึงถูกเข่าบ่นว่าก็ยังคงยิ้มแยม ไม่เก็บมาใส่ใจ "ทราบแล้ว"

ทางหนึ่งก็ยกแขนขึ้นเช็ดเศษขนมที่มูมปากส่งๆ ทางหนึ่งก็ครุ่นคิด
เหตุใดนางจึงรู้สึกว่โรคเจ้าระเบียบของศิษย์พี่นับวันยิ่งรุนแรงขึ้น

กำลังจะเอ่ยปากหยอกเย้าสักหลายคำกลับเห็นมู่หว่าสุยจู่ๆ ก็
ย่นหัวคิ้ว สีหน้าเคร่งขรึม

"กลืนอายมาร!" ไม่ทันได้อธิบายกับเมิ่งถึง เขาก็เรียกกระบี่คู่ใจมา
กุมแขนเมิ่งถึงดึงนางขึ้นไปบนกระบี่

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3FSF7SM>